

DANIEL ERNESTINA

***... CA O PASĂRE
ALERGÂND!***

MOTTO

Oricât de ticălos vei fi devenit, nu
trebuie să uiți că începutul tău a
fost un sărut.

Daniel Ernestina

CAPITOLUL ÎNTÂI

În care vedem cum dracul,
Săracul, dă de dracu'.

Businessmanul *Georgescu* era prăbușit pe culmile disperării. Întregul său elan de mic investitor sa topit ca o lumânare. O Doamne! Pentru ce a renunțat el, *Georgescu*, la firea lui duioasă ca să devină sclavul interesului material? Cum dracu' a fost posibil ca el , un tip atât de sentimental să ajungă a fi un venal ? Unde e demnitatea lui de cetățean onest ? Unde e libertatea lui? De unde oare atâta lipsă de scrupul? Torturat cu astfel de întrebării , micul om de afaceri privea cu disperare spre viitor.

*

În plină zi, în piața Universității, un diavol turbat se învârtea printre oameni. Cu ochii ieșiți din orbite , cu venele umflate la gât , cu maxilarele tremurând , lovea în stânga și-n dreapta și oamenii turbau după el. Era îngrozitor cum se măcelăreau între ei . Era îngrozitor să-i fi văzut cu câtă ură loveau. Om pe om! Nu gândeau .Nimeni nu gândea în masa aceea de oameni. Uitaseră de milă , de Dumnezeu , de dragoste fată de aproape , de tot . Aveau cu toții un singur stăpân: URA!

I

Domnul *Georgescu* , fost până de curând tovarășul *Georgescu* de la cadre , locuia într-o casă impunătoare . O vilă , cândva de lux , pusă ulterior în slujba poporului muncitor . Mai exact trăia într-o parte din vilă , pentru că jos, la parter, locuiau : domnul profesor într-o cameră mare cu acces la bucătărie și baie ; biata madame *Popescu* , într-o cameră prăpădită cu acces la baie și madam (fără e) *Vintilă* , cu acces peste tot . A patra ușa de la parter era ușa de la baia comună ,

izvor nesfârșit de mirosuri și discuții neprincipiale în discordanță totală cu principiile moralei socialiste , morală care, până de curând , cârmuise viața și munca din imobilul în discuție .

Sus la etaj locuiau : domnul Georgescu pe care tocmai la-m cunoscut ; domnișoara Mirela Goldman pe care toată lumea dorește să o cunoască ; domnul administrator , pe care toți îl cunosc mai puțin atunci când este vorba de plata angaralelor cu-ntreținerea și în sfârșit , în uriașul apartament central , tovarășa Ionescu o femeie bărbat care nu va reuși niciodată să fie o doamnă pentru simplul motiv că de mică i s-a inoculat obligația patriotică de a lupta cu hotărâre împotriva furtului din avutul obștesc . Alături de ea trăiește tovarășul Ionescu , dar , în cazul său verbului "a trăi " nu trebuie să i se rețină decât sensul strict biologic.

II

După ce vila a fost pusă în slujba poporului muncitor , asupra locuitorilor ei s-au năpustit eforturile partidului comunist de a făuri "omul nou" cu o conștiință înaintată și cu înalte trăsături morale.

În ciuda acestor eforturi înălțătoare și în pofida evidenței că în imobil fuseseră eradicate concepțiile burgheze , metafizice , despre viață și lume , iată că întâmplări stranii au prins a se abate asupra acestei case .

În timp ce Rascal și Tippler , doi diavoli veniți din adâncimile iadului , intrau să-și tragă sufletul în holul central de la parter , luminându-l subit în roșu , sus , în camera domnului administrator , o bătrână despletită în cămașă de noapte și fără papuci intră plutind prin tavan . Bătrâna se oprește undeva sub o grindă și privește cu duioșie spre patul în care dormeau administratorul și soția lui

- Dormi fiul meu , șoptește bătrâna.
- Mamă !! țipă speriat bărbatul
- Dormi fiul meu .
- Mamă , ce e cu tine ?
- Am venit să te văd fiul meu.
- Mamă e noapte ... e noaptea târziu ... cum ai plecat așa ... de ce așa ...?
- Nu înțelegi fiul meu ? Eu sunt moartă !
- Mamăăă!

Un tunet înfundat și totul se pierde în întuneric .

Din holul central de la parter se aude râsul inconfundabil al lui Tippler.

Lumina se aprinde brusc și o surprinde pe madam Vintilă cu urechea lipită de ușa domnului profesor. Și cum madam Vintilă era cam sumar îmbrăcată , temându-se

să nu fie surprinsă cu fundul său exagerat de mare și sânii groaznic de lăsați prea expuși , femeia se retrage grăbită în camera ei mirându-se cu voce tare :

- Oooo! Care dracu ai aprins lumina?
- Dracu ! Râde Rascal satisfăcut.

III

- E dată, hâc! E dată dracului madam Vintilă asta.
- Te-ai pilit bine Tippler.
- Acesta e job-ul meu Rascal. Hâc! Ce bun exemplu ar fi pentru pârlitii ăștia de pământeni un diavol treaz? Hâc! Nu-i așa?
- Așa e Tippler, așa e . Da' să mă fi văzut pe mine azi dimineață la Universitate. Mă învârteam turbat printre ei , cu ochii ieșiți din orbite, cu venele umflate la gât, cu maxilarele tremurând și ei turbau după mine . Să-i fi văzut cum se măcelăreau Tippler ! Să-i fi văzut cu câtă ură loveau. Om pe om ! Nu gândeau . Nimeni nu mai gândea în masa aia de oameni. Uitaseră de milă, de Dumnezeu, de dragoste față de aproape, de tot . Aveau cu toți un singur stăpân: URA! Am făcut treabă bună zilele astea Tippler . În general sunt mulțumit de realizările mele. Când m-a chemat Întunecimea Sa la Firethron să-mi spună: "Rascal tu pleci la București !" i-am răspuns:" Mesire , nu ! Acolo sunt oile domnului Mesire ! În timpul dictaturii țineau icoanele sub pernă și se-nchinau pe furiș. Întunecimea Sa a râs diavolește și a rostit: "Lasă, lasă, Rascal du-te tu. ăștia se sfâșie între ei și cu icoanele-n mână". Apoi a râs diavolește și m-a teleportat aici.
- Oameni sunt, Rascal, hâc! Oameni sunt, oftează Tippler și cade pe gânduri. Era ceva ce dracii nu puteau înțelege. După viața pe care nenorociții ăștia o duceau pe pământ, Iadul o să le pară tabără de vacanță. Pe zi ce trece, Întunecimea Sa îmbunătățește condițiile în Iad. După Hiroșima și Nagasachi a stins focurile de sub cazane în loc să le- ntețească , in schimb îi fugărește din ce in ce mai mult pe bieți diavoli în praful fără gust al cojii acesteia subțiri de lut. Singura speranță a bietelor satane era ca titireaza să nu mai reziste. Și-n timp ce- npielițații meditau optimiști la soarta lor și a planetei care îi plictisește, o stafie umbla prin imobil – stafia comunistului. Toate necazurile bătrânei Europe s-au unit într-o sfântă hărțuială împotriva acestei stafii: Revoluția de catifea de la Praga, căderea comuniștilor in

Ungaria, Polonia, Bulgaria și Germania și colac peste pupăză, Marea înghesuială din Decembrie de la București.

Există oare vre-un partid de guvernământ care sa nu fie defăimat ca fiind comunist, de către adversarii săi din opoziție? Din chestia asta putem înțelege clar că nu mai poți socoti comunismul o forță. A venit timpul comuniștilor sa se lepede deschis în fața lumii întregi de concepția, scopurile și tendințele lor.

Așa că bietul tovarăș Ionescu pășea încet, fără să aprindă lumina: Când încerca să pună piciorul pe o treaptă aceasta se micșora subit și bietul fost " prim "călca în gol și cădea în mâini. Pe următoarea o aborda mai prudent, dar când se aștepta să calce în gol treapta creștea subit așa că bietul "prim" se-npiedica și mai făcea o mătănie fără voie. În cinci minute reușise să cucerească o treaptă cu prețul a șase vânățai. Cum, însă tovarășul Ionescu știa că pentru fiecare cetățean munca este o îndatorire fundamentală continuă cu prețul a noi cucuie și vânățai să lupte pentru a ajunge în apartamentul central acolo unde tovarășa Ionescu întemeiasse familia pe principiile moralei socialiste, a egalității, respectului, afecțiunii și încrederii reciproce între soți.

Și, dacă, bietului fost activist nu iar fi slăbit în ultimul timp vigilența și combativitatea revoluționara, ar fi văzut sau ar fi auzit măcar cum doi diavoli împielitați, se distrau copios pe seama suferințelor lui.

- Ca focu Rascal ! Bagă-le și-un cutremur.

- Nu-i " Job-ul" nostru Tippler, ce-ți veni?
  - Am chef de joacă Rascal, hai !...doar n-ai vrea acum să ne plictisim toată noaptea.....Stinge-le lumina.
  - I-a obișnuit comunismul cu asta.
  - Sparge-le o țeava la pod, să-i inunde pe toți.
  - Se sparg și singure Tippler. Da nu te mai strâmba atât că mă-înfurii și când mă înfurii îmi vin idei sinistre.
- Un tunet și un fulger scurt, apoi o liniște de mormânt se așternu în imobil.

IV

O vreme casa rămase cufundată în liniștea care precede furtuna. Apoi, încet, încet un fir de muzică sfântă a prins a curge, de nicăieri spre oriunde, născând o lumină albastră, ca cerul senin în diminețile răcoroase de primăvară târzie. Diavolii făcură un pas înapoi. În capătul de sus al

scărilor, apăruse un înger. Sau o femeie! Cobora părând că plutește, către holul de la parter. Figura ei dumnezeiesc de frumoasă trăda un suflet cuprins de o teribilă spaimă. Era domnișoara Mirela. Ajunsă la parter ea ciocăne ușor la ușa domnului profesor, dar ușa rămâne închisă. Domnișoara

Mirela insistă și într-un târziu cu o încetineală evident neadevărată dreptunghiul acela ridicol de lemn se dă temător la o parte. Domnul profesor apare în prag vădit rușinat de starea în care se află. Domnișoara Mirela privește împărțită între mirare și spaimă. Vrea să întrebe ceva, dar buzele rămân nemișcate. Mai bărbat, domnul profesor reușește să articuleze ridicol:

- Bună seara domnișoară Mirela.
- Madam Vintilă cu urechea lipită de ușă conchide:
- Buna pe dracu !

V

După ce dreptunghiul ridicol se-nchise în urma domnișoarei Mirela, madam Vintilă se furișă în hol și se lipi cu urechea de ușa domnului profesor. Ascultă încordată în timp ce fața ei se lungește treptat într-o expresie de mirare și groază. Apoi, fără ca Rascal să mai aprindă lumina, madam Vintilă se repede în camera ei, unde rămâne închisă până la declanșarea balamucului general.

VI

Domnul Georgescu era temeinic antrenat să lupte și să moara cu demnitate pentru eradicarea parazitismului, a tendințelor de căpătuială, a speculei, a mitei și-n general a oricărei forme de a obține venituri ilicite, a oricărei porniri de însușire prin abuz sau necinste a roadelor muncii altuia. Putem chiar afirma că sub acest aspect, domnul Georgescu a fost un mare campion, dar orice campion, oricât ar fi de mare ajunge la momentul la care trebuie să predea ștafeta.

În altă ordine de idei, fostul tovarăș de la cadre era decis să lupte în continuare pentru a făuri bunăstarea și fericirea întregului popor numai că hotărâse ferm să înceapă cu propria-i fericire și bunăstare.

În felul acesta, fără schimbări spectaculoase, fără miracole și fără intervenții chirurgicale, a apărut businessmanul Georgescu.

Debutul poveștii noastre, îl surprinde pe proaspătul om de afaceri negociind vânzarea a doua vapoare încărcate cu zahăr. Acestea tocmai luptau cu valurile

unui întins ocean terestru, indiferente la ceea ce se spunea despre ele, iar domnul Georgescu vorbea despre ele indiferent de ceea ce vapoarele aveau de gând să facă. Astfel într-o deplină armonie bazată pe ignoranță reciprocă, businessmanul Georgescu vindea câteva sute de tone de zahăr care habar n-aveau că sunt vândute și se îndreptau într-o direcție despre care vânzătorul nu avea, la rândul său, habar.

Tipul acesta de tranzacție nu este, încă, recunoscut de bursă și se practică, evident, într-un mediu umed, tonic, gălăgios care să permită nu numai arvunirea mărfii dar și sărbătorirea încheierii contractului. Asta explică starea specială a proaspătului om de afaceri la ora întoarcerii sale acasă.

Ca orice businessman care se respectă, domnul Georgescu nu se întoarce singur. El este însoțit de o damă ușor pânguită, care l-a asistat la toate fazele tranzacției, având în permanență grijă ca vânzătorul să nu aibă scame pe haină ori cămașă și împărțind cu el bucuria fără margini a reușitei. Dar numai bucuria! . Banii rezultați din tranzacție urmau să-i împartă doar în măsura în care șeful, pentru ca domnul Georgescu era cu siguranță șeful acestei asocieri, șeful deci, primea din partea damei ușor pânguite semnul afecțiunii nemărginite. Oricum era inevitabil ca trăind și muncind lângă un om ca domnul Georgescu să nu te umpli de admirație și stimă, simțăminte care după cel de al zecelea pahar se transformă în dragoste fără margini.

La intrarea în holul central de la parter sentimentul general era, surprinzător, stupefiant. Tipper era stupefiat văzând că pământenii nu mai aveau nevoie de exemplul său, domnul Georgescu era stupefiat de faptul că reușise totuși să ajungă până acolo, iar dama era stupefiată de frumusețea și de mărimea vilei alesului său, căci fusese asigurată sub prestare de jurământ că -ntreaga vila e proprietatea marelui vânzător de zahăr. Urmare surprizei, doamna fu cuprinsă de un entuziasm explicabil care bine-nțeles trebuia să se manifeste sonor. Georgescu, paralizat la gândul că ar putea să o trezească pe madam Vintilă era dispus chiar să își sărute partenera, dar nimerii pe lângă și se opri cu țeasta în zid. Acesta stângăcie romantică născu femeii pofta de răs, așa că prezența zgripturoaicei Vintilă era deja o certitudine amară. În consecință se impunea învins cât mai grabnic ultimul obstacol: scara.

Deși cele două satane împielite aflate sub stare de soc nu mai umblau la dimensiunile scării, aceasta se furișea sub tălpile damei care, după ce-și terfelise coafura, era în pericol să-și completeze machiajul cu pete mari vineții. Galantul ei însoțitor se oferii să țină scara pentru ca doamna să poată urca, dar nu prea nimerea balustradele și cădea în poziții periculoase pentru degetele lui de pianist.

Aceasta era situația în holul central de la parter în momentul în care madam Vintilă țâșni ca din pușcă în spațiul comun urlând ca muscată de șarpe:

- Apaaaaa! Apaaaaa!
- Ce e cu apa madam Vintilă ? Curge?

Madam Vintilă mai zberă odată "Apaaaaa!" ca un a un crainic sportiv care anunță golul echipei sale favorite și se prăvăli într-un leșin sănătos.

VII

Brusc holul fu inundat de lume . Prima impresie a fost că biata madam Vintilă e moartă așa că întâi și întâi oamenii au răsuflat ușurați, apoi au devenit curioși, iar în cele din urmă o sfântă piroşenie puse stăpânire pe sufletele lor încercate. Singurul spirit practic, Georgescu întrebă timid:

- Ce e totuși cu apa?

Domnișoara Mirela îi șopti ceva la ureche și businessmanul devine atent.

- Nu minți?

Domnișoara Mirela roșește puternic așa că domnul Georgescu mai întreabă odată:

- Ce e totuși cu apa?

Domnul profesor, evident ofensat în locul domnișoarei Mirela îi arată obrazul fostului mitocan de la cadre, acesta se trezește brusc își înfașcă dama de brațul drept și din două salturi este sus în camera lui. Ceilalți jucau între timp un fel de telefonul fără fir, comunicându-și încet la ureche ce se întâmplase cu apa . Iar pe măsură ce aflau, îngălbeneau și dispăreau în camerele lor.

Când biata madam Vintilă rămase iar singură în hol mai ridică odată capul șoptind slab:

- Apă!

Apoi se adâncește din nou într-un leșin prieten cu moartea.

Frecându-și palmele fericite, cele două satane dansează în jurul sărmanei femei cântând:

I-a luat durerea cu chirie
pe cei deștepți,
căci prostul știe
la trei comori să-nvârtă cheia :
tutunul,
vinul
și femeia
Carusel de pofte stranii
carnea
scaunul
și banii
se învârt în vane hore
și se varsă-n străzi lunoase
cu viloaie somptuoase
și lumini multicolore

I-a luat durerea cu chirie
pe cei deștepți căci prostul știe
la trei comori să-nvârtă cheia:
tutunul,
vinul
și femeia

VIII

Nici dracii nu se mai așteptaseră ca madam Vintilă să revină la viață . Asta pentru că diavolii n-au aflat încă ce poate un om . Madam Vintilă nu numai că trăia, dar și în starea în care se afla reușea să gândească, chiar să se întrebe:

- Ce dracu se petrece aici ?

Satanele împietriră :

- Îți spun eu Rascal că baba asta bănuiește ceva.

Apoi spre disperarea satanelor, zgrițuroaica se trezește strigând:

- Dumnezeu! Dumnezeu ! E voința lui Dumnezeu !

În graba lor împielitații făcură atâta larmă încât ușile începură să se deschidă timid și o voce ușor bâlbâită se strădui să articuleze:

- S-a întâmpat ceva?

-Dumneata ești nebun, se înfurie zgrițuroaica, de două zile oamenii umblă turbați pe străzi, dau foc la case, ucid și dumneata mă-ntrebi dacă s-a întâmpat ceva. Ești nebun !

Un alt vecin încercă s-o potolească pe femeia dezlănțuită :

- E totuși miezul nopții, madam Vintilă .
- Și dumneata ești nebun ! Pe robinetele noastre curge sânge în loc de apă și dumitale îți arde să dormi?

- Ba dumneata ești nebună că-l strigi în toiul nopții pe Dumnezeu. Ce legătură are asta cu Dumnezeu ?

Între timp, holul se umpluse de lume . Domnul administrator încercă, grijuliu, să o ridice pe femeia recalcitrantă , dar aceasta dovedind o vigoare și o ambiție uimitoare sări în picioare și glăsuii mulțimi uluite:

- Când împăratul egiptean a refuzat să dea evreilor libertatea, Dumnezeu le-a trimis zece pedepse grele. Prima a fost aceea ca toată apa s-a transformat în sânge.

Brusc ușa bieteii madame Popescu sare în lături. Cu o vigoare surprinzătoare, bătrâna doamna își aduce aminte:

- Ai auzit tovarășa Ionescu, Dumnezeu il en a assez

Brusc ușa tovarășei Ionescu cedează și ea presiunii din interior. Bătrâna activistă nu se lasă cu nimic mai prejos:

- Ce-ai fă ! Ți-ai găsit diploma de la pension ?
- Quelle mojique !
- Ce fandosita !. Bagă-te în bârlogul tău, dacă nu vrei să simți mânia îndreptățita a poporului.
- O să ne umplem de broaște, O să ne umplem de broaște, o ține madam Vintilă una și bună. Din robinetele noastre curge sânge în loc de apă. Este pedeapsa lui Dumnezeu !. A doua pedeapsă este să ne umplem de broaște.
- Să-mi dai apartamentul înapoi , slugă !
- Eu am luptat pentru creșterea continuă a gradului de bunăstare și civilizație a poporului, am pus mai presus de orice înflorirea materială și spirituală a patriei...
- Nu poporul locuiește în el !
- Poporul sunt eu !

Diplomat Georgescu încearcă să devină conciliant.

- Doamnelor, vă rog !
- Ea nu e doamnă, ea e tovarășă ! urla Popeasca.
- Exploatatoareo ! explodează Ioneasca.
- Poate ajungem la un consens, insistă Georgescu.
- Ești om de bine , domnule Georgescu ? se interesează un locatar.

- E bișnițar ! urlă în virtutea obișnuinței Ioneasca .
  - E om de afaceri ! se ofensează dama.
  - Cotoroașă !
  - Parazit !
  - Au dat draci-n voi urlă disperat domnul administrator, replică la care Tippler și Rascal își mai revin și aprobă cu bucurie.
  - Daaa !!!

  - Să-mi dea apartamentul înapoi c' est le mien !
  - Ce să-ți spun ? te dai mare cu franțuzeasca ta ! Mare scofală să faci trotuarul la Paris.
  - Ce știi tu ce-i acela trottoare ? Prima pereche de pantofi ai primit-o la intrarea în partid.
  - Prima pereche de pantofi am cumpărat-o din munca mea. Eu na-m pretins de la societate mai mult decât s-ar cuveni pe baza principiilor socialiste de repartitie. Curvă ! Și în apartamentul ăsta eu m-am mutat ca urmare a îmbogățirii permanente a orizontului cultural- științific. Morți mătii de chiaburoaică !
  - O să ne umplem de broaște! O să ne umplem de broaște!
  - Mai taci din gură vrăjitoare spurcată !
  - O să murim de sete !
  - Beți sânge!
  - Să-mi dați apartamentul!
  - La muncă ploșniță bătrână!
  - Ploșniță bătrână ești tu!
  - Mai tăceți dracului din gură, își pierde domnul Georgescu răbdarea. Două fosile istorice . . . sau isterice . . . sau . . .
  - Vai domnule Georgescu ! Ce maledicțiune ! Nu m-așteptam . Te-ai purtat ca un proletar. Și madame Popescu se retrage scârbită.
- Tovarășa Ionescu se retrage demnă . Brusca se face liniște și locatarii dispar prin ușile lor caraghioase. Biata madam Vintilă rămase de una singură la parter o ține pe-a ei:
- O să ne umplem de broaște! O să ne umplem de broaște !
- O cratiță zburătoare trece razant cu țeasta femeii, care speriată se retrage în baia comună. Dar nu înainte de a conchide:
- Iartă-i doamne că nu știu ce face!

IX

După toate tratatele de specialitate atunci când un drac este vinețiu la culoare este de rău . Iar Rascal și Tippler erau vineți, vineți din vârful coarnelor până -n vârful copitelor, pentru că dracii în starea lor naturală sunt dotați cu copite. Tippler se plimbă nervos de la un capăt la altul al casei, în timp ce Rascal cu

umerii căzuți și coada între picioare urmărește cu o privire tâmpă smocul de păr din capătul cozii care-i perie când copita stângă când copita dreaptă.

- Mare idiot mai ești Rascal !
- Eu !?!?
- Drac păduchios ce ești ! Plagiezi cartea sfântă ?

- Să fiu al Dumnezeului Tippler dacă mă las.
- Ce liniște enervantă s-a așezat. E de rău pentru tine .
- Să n-apuc întunericul cel adânc dacă nu-i aduc pe calea cea rea.
- Nu mai pupi tu pucioasă dac-o zbârcești . Auzi, să plagiezi cartea sfântă ! Ferit-a Satana!
- Tippler ești treaz și mă scoți din sărite . Bea și tac!

X

Așa cum stăteau singuri în semiîntuneric, domnul profesor încercând să își ascundă fața mototolită de turburenți, iar domnișoara Mirela încercând să-și pună în valoare picioarele aproape scăpate de minijup, cei doi păreau a fi Quasimodo și Esmeralda în turnul de la Notre Dame de Paris.

Domnul profesor tocmai se pregătea să tragă clopotele :

- Dacă ți-e teamă să urci poți rămâne.
- Îmi este teamă să urc.
- Poți rămâne.
- Mi-e teamă să rămân.
- Ți-e teamă de mine ? Dascălul era vădit ofensat.
- Tu știi foarte bine că fără să fi intrat în partid nu puteam face o carieră ca profesor. N-am nimic de a face cu comuniștii. N-am nici o legătură cu cei care ți-au ucis părinții.
- Știu, îl liniștește Mirela.

În momentul acesta Quasimodo plin de curaj, își scoate la lumină chipul desfigurat. Simte în interiorul său o frumusețe capabilă să învingă.

- Vezi tu ? și îi arată Mirelei fața. Aceste semne sunt o dovadă că eu gândesc perfect. Să-i fi văzut dimineață la Universitate, cu ochii ieșiți din orbite, cu venele umflate la gât cu maxilarele tremurând. Parcă erau posedate de diavol. Urlau stăpâniți de ură, uitaseră de tot ce era omenesc, de tot ce era armonie . În haosul pe care ura lor l-a creat societatea se dizolva ca zahărul în apă. A fost un vârf al crizei morale. Vezi tu? economiști se zbat să pună capăt crizei economice în care ne afundăm tot

mai mult. Vin cu soluții ridicole ori savante , practice sau utopice , superficiale ori profunde . Nu ajută nimic. Și societatea omenească se stinge asemenea unui bolnav tratat de o întreagă pleiadă de savanți incapabili să pună un diagnostic real. Lumea traversează o îngrozitoare criză morală. Criza economică este efectul crizei morale, dar asta, conform materialismul dialectic este ceva imposibil. Prejudecata după care materia este întotdeauna primă o să ne pună capac . Nici un economist nu va găsi o soluție salvatoare până când cineva, dracu știe cine, nu va pune capăt crizei morale.

Domnul profesor se înfierbântase deja, cu pieptul scos în față, cu o mână la spate și cu cealaltă baletând grațios în dreptul capului său însemnat de criza morală, filozoful se ridică în elitistele sfere ale gândirii. Pe drum căzu însă cu ochii pe pulpele domnișoarei Mirela și se oprii. Simți nevoia să i se adreseze direct:

- Spune-mi, există vre-un economist capabil să calculeze prețul necinstei noastre? Cu siguranță avem nevoie de polițiști. De foarte mulți polițiști. De închisori cu gardieni, de procurori cu secretare etc... etc...Exista vre-un economist capabil să calculeze ce se poate face cu bani ce ne-ar rămâne dacă n-ar trebui să plătim armatele astea de funcționari ?

Domnișoara Mirela tăcea. Privirea ei era, însă, admirativă. Deosebit de admirativă. Domnul profesor încurajat simțea că trebuie să atace. Așa ca plusează:

- Privește la cât de corupți sunt oamenii politici de azi. Privește la cât sunt de venali oamenii de afaceri. Privește la cât am devenit de practici fiecare din noi. Ce faci tu cu sentimentele tale ?
- Le țin la frigider ! Și domnișoara Mirela se ridică brusc in picioare simțind că elocința domnului profesor n-o să rezolve astăzi criza morală.
- Tu ai nevoie de un prieten Mirela, ataca brusc pedagogul.
- Am unul, i-o tăie scurt domnișoara Mirela.
- Nu l-am văzut niciodată.
- Prietenul meu ... nu mai mi-e frică să urc.... Și până să își termine fraza tânăra domnișoară era în holul central.

XI

În holul mare de la parter Rascal și Tippler se agitau fără scop în așteptarea unei reacții a oficialităților de la Firethron. Colac peste pupăză îngerul ăsta se fâțâia sus-jos, sus-jos, ca să le facă în ciudă și cum asta nu le era de ajuns mai năvălește în hol un individ ciudat, slab, înalt față modiglianică păr vâlvoi nepieptănat și ne tuns, haină jėjoasă de buret și bine-nțeleș blugi. Arătarea poartă spânzurată de gât o chitară de care domnișoara Mirela tocmai năvălită în hol se lovește, iar dacă o femeie se lovește fie și foarte ușor, țipă. Arătarea care purta chitara se sperie de țipătul neașteptat al femeii, scoate și el un țipăt scurt ca să nu fie cu nimic mai prejos apoi se privesc în tăcere. Se privesc liniștiți fără semne de întrebare în ochi de parcă s-ar cunoaște din veci, ba chiar aveau întâlnire acolo, atunci.

- Vai ce m-ați speriat domnișoară, minte arătarea doar așa ... ca să zică ceva.

Domnișoara Mirela zâmbește angelic făcând imobilul să se umple de o muzică sfântă.

- Sunt chiar atât de urâtă ? se alintă ea.
- O, nu, nu ! dar ați apărut așa ... ca o zână din basm, iar eu fugeam de turburenții care mă urmăresc.
- Oh turburenții, se strâmbă domnișoara Mirela aducându-și aminte de semnele bietului domn profesor.
- Cîrculă prin oraș cu bâte în mâini, cu securi, cu ochii ieșiți din orbite, cu venele umflate la gât...
- ... cu maxilarele tremurând, completează Mirela.
- I-ai văzut ?
- Nu! De două zile frica mă ține-n casă.
- Ți-e frică ? N-ai un soț, un prieten?
- Am un prieten dar ...
- Stă sub pat.
- Prietenul meu... și domnișoara Mirela se oprește vădit încurcată.
- Ei! o-ncurajează arătarea vădit interesată.
- Prietenul meu... o să râdeți de mine. Cine sunteți?
- Un geniu ! Eu sunt poetul.
- Poetul !? Care poet ?
- Poetul pur și simplu POETUL. Privește-mă ! sunt limba mică ce se apropie de ora douăzeci și patru.
- Ești nebun !
- Eu ?! Ei !
- Lasă-mă să urc !
- Nu fugi palidă rază de lumină.

- Ești nebun !
- Toți spun așa. Seară de seară stau într-o cârciumă pricăjită și înecată în fum. În jurul meu, oameni beți, abandonați fără nici o rușine în mizerabila putere a băuturii. Numai eu singur beat de frumusețea visului meu, plutesc deasupra, urii a fricii și lăcomiei și-ntreaga lume e la picioarele mele. Uit de

mizerie de foamete și de crime. Eu sunt POETUL, le strig și sunt singur. Vreau astă seară să-mi plâng singurătatea. "De ce ?" mă întrebă ei." Nu sunt destule necazurile lumii. Și noi suntem singuri și râdem, râdem când celalalt e sărac, e rău sau e bolnav. Râdem fiindcă suntem obsceni, fiindcă ne apărăm pielea, fiindcă viața e scurtă și noi sperăm la mai mult". Aveți dreptate, le răspund, eu am o lume a mea, cu visurile mele, fericirea mea vine fără aur. Iar ei rămân cu gurile căscate și nu pot să-mi răspundă. Aveți dreptate, le strig, eu plâng singurătatea, dar nu, pe am mea o plâng. Pe a voastră. Și râd ... și râd ... Doamne Dumnezeule, visul meu este însă firav, iar noaptea lumii este puternică, este ca un pumn. Visul meu e de sticlă. Lovite visurile mele se sparg. Lovite visurile mele au murit în noroiul lumii și când visurile poezilor mor, lumea moare. Dar oamenii beau și râd fericiți în marea lor nebunie. Ei nu aud clopotele care bat miezul nopții: suntem în al doisprezecelea ceas; suntem în al doisprezecelea ceas.

Era pentru a doua oară în ultima jumătate de oră când domnișoara Mirela rămânea cu gura căscată în fața elocinței masculine. Asta ar fi trebuit să-i dea de gândit.

- Ești un nebun frumos. Cum te cheamă ?
- Ce importanță are numele meu ?
- Oricum madam Vintilă ascultă în spatele ușii ei și trebuie să știe numele tău.
- Christian!
- Christian ! ? ! Auzi madam Vintilă el este Christian

Chiar în secunda în care vocea angelică a domnișoarei Mirela rosti cuvântul "Christian", de parcă acesta ar fi fost un semnal, vântul începu să bată puternic în hol un fulger de culoare roșie brăzdează holul, apoi un tunet asurzitor lăsă imobilul într-un întuneric adânc. După o secundă de liniște o rază roșie descoperă în mijlocul holului o femeie ... ah ! ce femeie ! Părul negru de abanos cade în valuri pe umeri și spate, ochii negri de smoală adânci ca iadul, buze mari și cărnoase promit un sărut mortal, sânii mari frumos rotunjiți, coapse voluptoase, picioare lungi ... totul este ispită. Imaginea atracției carnale, reclamă pentru păcat. Parterul se luminează încet, încet în roșu, iar o muzică diabolică prinde a însoți lumina. Christian și Mirela rămân nemișcați ca două statui cu rol eminent estetic . Rascal și Tippler se aruncă îngroziți cu fața la pământ rugându-se într-un glas:

- Gorson, rege al occidentului, îndurare ție ! Întunecat fie viitorul cel făurești cum totul ți se întunecă astăzi înainte-ți .
- Ce-ați făcut nătarăilor? Diavoli păduchioși ? Ați mâncat tămâie ?

- Rascal ... încearcă Tippler să se disculpe.
- Taci, spoveditul ! ați uitat ce vi s-a spus la plecare ?
- Să slujim păcatul și pe Întunecimea Sa în cel mai satanic mod cu putință...
- Cum trebuie să fiți dobitocilor ?
- Mai bestii decât agenții KGB, Întunecimea Ta !
- Cum trebuie să fiți păduchioșilor ?
- Mai cinici decât agenții CIA Întunecimea Ta !

- Și voi aghesmuțiilor, ce -ați făcut ? V-ați purtat ca niște activiști de partid. Toata munca Întunecimii Sale de la pierderea lui Adam până astăzi e în pericol din cauza nepriecării voastre. Moartea lui Abel, nelegiuirile care au dus la potop, păcatele ce au pierdut Sodoma și Gomora... Operă de mare maestru !... La apariția lui Mesia El trebuia să dispară și totuși n-a dispărut. Din contră a devenit și mai puternic. I-a înșelat pe oameni cu mincinoase atracții, cu viclesuguri nesfârșite care nasc pasiuni arzătoare, a golit legăturile dintre oameni de orice era omenesc și a lăsat interesul, interesul gol și atârnat. Fiorul sfânt al extazului pios, entuziasmul cavaleresc și sentimentalismul micului burghez au dispărut lovite de calculul egoist. Demnitatea persoanei a devenit marfă și unica libertate este lipsa de scrupul. Operă de maestru ! Și Voi ? Unde sunt viclesugurile pe care ați pretins că le știți ? Unde vă este bestialitatea pe care ați promis să o purtați pe pământ ? Unde este răul fără sfârșit pe care trebuie să-l aduceți ? Dacă nătărăii aștia speriați de pedeapsa pe care cred că Dumnezeu le-o trimite se-ntorc la El în genunchi ? Mâine dimineață tot Bucureștiul va ști că Dumnezeu a dat o primă pedeapsă și mâine seară toți vor fi în biserici. Popii or să se-ngrășă, iar noi o să putrezim în iad fără nici o putere. Toată munca și toată arta Întunecimii Sale sunt în pericol datorită vouă.
- Sunt nevinovat ! urlă Tippler cu disperare.
- Ai fost trimis aici să te faci vinovat ! i-o taie Gorson scurt.
- Sunt vinovat se resemnează Tippler.
- Bine, atunci plătește, se liniștește Gorson brusc.
- Nu e cinstit se revoltă Tippler.
- Nu e cinstit ? Bine -nșeles că nu e cinstit Tippler. E diabolic ! O să putreziți amândoi în tămâie. Vi se ridică dreptul de a mai întreprinde ceva. Veți aștepta liniștiți în acest adăpost de lut până când Omul se va duce într-o parte sau alta...
- Întunecimea Ta, sar disperate cele două satane. Gorson rămâne însă de neînduplecat.

Dacă Omul va cădea în păcat, ați scăpat. Dacă Omul se va întoarce în genunchi cu fața spre Dumnezeu veți putrezi în tămâie.

- Îndurare Gorson ! cum poate ființa asta bezmetică și gregară să facă ceea ce dracul încă nu a reușit ?
- Dacă mișcați un deget sunteți pierduți.
- Nu e cinstit Gorson, nu e cinstit, se tânguie Tippler.

Gorson izbucnește într-un hohot de râs care cutremură casa.

- Ce bun exemplu vor fi pentru pârlitii aștia de pământeni un diavol cinstit ? Și râsul lui Gorson devine un cumplit bubuit de tobe. Un tunet scurt și întreg imobilul este o clipă în întuneric. Apoi parterul se umple de lumina aceea caldă pe care domnișoara Mirela o degaja. O muzică dulce însoțește lumina, iar scena dintre Christian și Mirela continuă ca și cum n-ar fi fost întreruptă nicidecum.
- Spune-i acestei madam Vintilă, continuă Christian cu vocea sa tunătoare, că eu sunt ca vulturul în văzduh. Plutesc deasupra lumii fără să-mi pese de granițe ori vămi; fără să-mi pese de legi ori prejudecăți. Privesc de sus oamenii ca niște furnici, închiși între granițe, legați de orașe, sclavii intereselor lor mărunte. Ridicole furnici orgolioase. Întreab-o Mirela, întreab-o pe această madam Vintilă dacă știe ce ridicol este orgoliul omenesc văzut din văzduh. Domnișoara Mirela intră vrăjită în joc.
- Auzi madam Vintilă ? Orgoliul omenesc văzut de un vultur este ridicol.
- Pun pariu că nu crede, continuă Christian, ea este o pasăre de curte care n-a gustat niciodată văzduhul, n-a fost liberă cu adevărat niciodată. Ai văzut o găină care încearcă să zboare ? Doamne ce ridicolă este ! Aleargă, întinde aripile, se împiedică-n ele și este gata să cadă în cioc. Așa este omul Mirela, ridicol ca o pasăre alergând. Dumnezeu l-a dăruit pentru zbor, i-a dat suflet cu aripi, dar el nu are habar ce să facă. Sufletul, fată

frumoasă este ca un balon. Dacă-l umpli cu vise, cu bunătate, cu altruism este ușor și poți pluti în voie. Dacă îl umpli cu ură, cu invidie, cu răutate și dor de răzbunare, devine greu și te împiedică să zbori. Din cauza asta este Omul ridicol, ridicol... ca o găină care încercă să zboare.

Domnișoara Mirela plutea.

- În fiecare an, în pomul de crăciun, spune ea, pun o inimă uriașă și roșie din carton. În fiecare noapte de Crăciun mă așez în genunchi lângă brad și mă rog să vină moșul să-mi umple inima cu dragoste și vise. La fiecare Crăciun.
- Da, dragostea este singura comoară adevărată, singura noastră legătură cu Dumnezeu pentru că este singurul lucru sfânt la care omul are acces direct.

Lasă-mi mie această comoară a ta. Eu sunt Poetul și cu dragoste mă hrănesc. Apoi fără vre-o pregătire, ori fără să anunțe ceva Christian începe să cânte acompaniindu-se la chitară.

Mă simt aproape cântec
Și mor pe corzi de vânt.
Cu fiecare notă
mă-nalț de la pământ,
cu fiecare frază
mă- nprăștii- n Univers
și mă transform în rază
cu fiecare vers.

Ascultă-mă tăcută
și nu-ntreba nimic;
sunt coarda renăscută
special să mă explic,
sunt clipa de visare
ce umple un deșert,
sunt poarta de intrare
la Marele Concert;
sunt CÂNTEC DE IUBIRE !
îngână-mă când pleci
spre marea întâlnire
cu DRAGOSTEA DE VECI.

Domnișoara Mirela îngălbenește brusc :

- Să te îngân când plec ... și visele îți dau puterea de a crede în iubire... bâlbâie ea.
- Și în vraja lor mă scaldă

Făcând veacuri anii mei.... Continuă Cristian fără a sesiza schimbarea.

- Da ! Și lumea-i mare și nebună ...
- Ca un crâng de lupi turbați ...

Din galbenă, domnișoara Mirela devine roșie, un arc din interiorul ei generează energii uriașe, așa că bietul Christian se trezește cu o palmă răvășitoare și rămâne înmărmurit, în timp ce îngerul aleargă pe scări.

O alta energie cu surse misterioase face ca ușa zgripturoaicei Vintilă să zboare de perete lăsând în centrul dreptunghiului luminat o fiară de nerecunoscut :

- Este adevărat ce am auzit domnișoară Goldman ? urlă fiara.

- Ce-ați auzit madam Vintilă ? urlă îngerul.
- Dumneavoastră faceți pom de Crăciun ?
- Și de ce nu aș face ? madam Vintilă.
- Pentru că dumneavoastră nu aveți Crăciun și Dumnezeu se supără dacă sărbătoriți Crăciunul.
- Eu am crescut între copii care se bucurau de pomul de Crăciun și-am învățat să mă bucur de el. Iar dacă Dumnezeu se supără când un copil se bucură să îi fie rușine. Și duminică să îți fie rușine madam Vintilă.

Ajunsă între timp la ușa camerei ei domnișoara Mirela, furioasă la culme, o deschide intră, apoi o trânteste, dând naștere unui sunet slab, rușinos de slab în comparație cu tunetele născute de diavoli.

CAPITOLUL DOI

În care vedem că dracu nu le poate nici el pe toate.

Domnul Georgescu l-a studiat pe tovarășul Marx. Și chiar l-a înțeles într-o oarecare măsură. A fost de-acord cu faptul că burghezia este ceva urât pentru că exploatează omul deschis, nerușinat, direct și brutal. Cu toate astea, câteodată, i se întâmplă să viseze la trândăvia nerușinată pe care amintitul filozof a înfierat-o atât de convingător. Câteodată, este adevărat, dar fără să-i fie rușine.

*

"M-am născut la 9 decembrie 1922 într-o familie de muncitori împovărați de nevoi - tata tinichigiu la atelierele Grivița CFR, mama casnică, preocupata de grija creșterii a patru copii. Cartierul "Puțu lui Crăciun" era un cartier muncitoresc, în care greutățile vieții de zi cu zi măcinau aproape fiecare familie. Îmi amintesc din spusele părinților că locuind cu chirie și suportând cu greu mizerie proprietarilor, tata s-a împovărat și a cumpărat o bucățică de teren pe care, după aceea, și-a construit două camere din paiantă"

(Fragment din autobiografia tovarășului Ionescu)

I

Neplăcut în situații de genul acesta este faptul că principiile materialismului dialectic odată înlăturate nu mai știi la ce te poți aștepta. Voci care altădată erau înregistrate doar de timpanele zgripțuroaicei Vintilă, răsunau libere în holul central creând o atmosferă și neadevărată și imposibil de suportat.

- Mi-e sete!
- Rezistă!
- Vă implor, opriți sângele!
- Mamă, mi-e sete!
- Să nu mai curgă sânge!

Rascal și Tippler erau deja indigo, iar coarnele se coloraseră în roșu aprins. Asta dovedea că erau nu numai speriați, dar și furioși, iar când un drac când este într-adevăr furios . . .

II

În mod normal , domnul administrator ar fi trebuit să rezolve această neplăcută problemă, care la urma urmei , era o chestiune de ordin tehnic. Numai că domnul administrator, în mod egoist, se frământa cu o problemă strict personală: mama! Se căia că n-a văzut-o de mult, că a abandonat-o în casa ei mizeră de la țară, că nu mai știe nimic de ea.

Doamna administrator în schimb era de cu totul și cu totul altă părere. La ce bun a învățat atâta carte, dacă ditamai ingineru' plânge pentru un amărât de vis. N-are decât duminică să se ducă la ea să-i ducă niște ulei, niște zahăr și chiar niște bănuți dacă are de unde.

- Și niște dragoste! se înfurie soțul. Replică la care doamna administrator se face roșie, roșie aidoma coarnelor diavolilor din hol, dă de pământ cu o sticlă din plastic ca să nu trebuiască să măture cioburi și începe să verse din ea toată suferința strânsă în ultimii ani.
- Idiotule ! Ție de măta îți arde acum ? Nu vezi ce plească ne-a trimis Dumnezeu? Curge sânge în loc de apă. Clar ! instalația este veche. Instalația trebuie schimbată. Cumperi țevi, tocmești meseri.

Nenorocirii ăștia trebuie să bage mâna în buzunar dacă nu vor să moară de sete.

- Nu de muncă duc lipsă eu. Se apără bărbatul preocupat în continuare de soarta mamei sale.
- Dar nu la muncă mă gândeam, idiotule ! se enervează femeia. Tâmpit cum ești, ai fi în stare să nu îți tragi și tu un comision.

Domnul administrator n-a înțeles. Îi era dor de mama. Ar fi vrut să se împiedice toată ziua de ea, să se fi enervat din cauza ei, să se fi săturat de ea. . . dacă te poți satura de o mamă.

- Am abandonat-o ca un nemernic ! Gândește omul cu voce tare.

Isterizată de prostia soțului ei, doamna administrator abandonează sticla de plastic și trece la corecția directă asupra obrazilor domnului inginer. Acesta se ferește fără un plan prealabil drept pentru care nimerește cu țeasta în șifonier. Amețit, administratorul se clatină pe picioare duce mâna la cap și constată că sângerează, moment în care , suflet delicat, se înmoaie de genunchi și se întinde cât e de lung pe podea. Femeia , vede și ea că bărbatul ei sângerează, dar nu resimte decât un dispreț superior. Apoi gândește că de fapt bărbatul ar putea fi defunct și se sperie , intră în panică, deschide ușa și strigă:

- Un doctor ! Vă implor să cheme cineva repede un doctor.

Închide ușa, observă că soțul ei mișcă drept pentru care oftează a ușurare concluzionând în surdina:

- Doamne ! a leșinat ca o muiere gravidă . Momâie nu bărbat, momâie! Nu cred că e nevoie de doctor.

III

Cel puțin aparent, strigătul de ajutor al doamnei administrator a răsunat în pustiu. Liniștea sa așternut din nou în imobil rece și grea. Existența celor două satane vinete, cu coarne

roșii, coadă bălăbăbind plus copite se simte puternic în aer, chiar dacă toată lumea este gata să jure că bine-nțeles, așa ceva nu există .

Suntem într-una din acele penibile situații în care nesuferita realitate se încăpățânează să fie alta decât convingerile eroilor pozitivi. Așa se explică de ce , în ciuda faptului că strigătul de ajutor al doamnei administrator a părut a fi lansat în pustiu, două umbre bizare se furișau spre scara ce duce către etaj. Una din umbre s-a dovedit a fi (după voce) a domnului Georgescu, personaj deja cunoscut. Cealaltă umbră, vădit incomodată de întuneric, se păstră într-un anonim incitant până în clipa în care vocea de businessman a domnului Georgescu a scăpat o primă informație despre ea:

- Vă rog domnule doctor, vă rog . Pe aici. Încet să n-o treziți pe madam Vintilă. Vă implor! Și torturat de amintirea proaspetelor experimente avute cu scara buclucașă , businessmanul îl conduce pe domnul doctor de braț cu o grijă aproape paternă . În urma lor, o altă umbră, ceva mai mică și ceva mai lată se furișează în hol, își pune brațele voinicește pe șolduri șuierând printre dinți:
- Idioților ! Madam Vintilă nu doarme.

IV

Oamenii văd între anumite limite ale spectrului de lumină. Dracii se plimbă dincolo de limitele acestea. Și totuși lumina roșie care inundă holul central era vizibilă pentru locatari. Cu toate acestea nimeni nu părea să fie surprins de faptul că un bec amar și alb dă o lumină atât de roșie și de tare. Mai ales când e stins.

Cele două satane împielitate încercau să se relaxeze cu lumina aceea, acum când lucrurile începeau să ia o întorsătură total defavorabilă lor . Rascal se biciuia nervos cu coada pe spinare, de teamă să nu îi crească aripi mari de înger pe umeri. Tippler sughița instinctiv . Probabil deformare profesională.

- Îi duce doctor administratorului ! Îi duce doctor ! Am încurcat-o Tippler.
- Simți cum îți cresc aripi, Rascal ?
- Taci !
- Simt cum figura ta devine blândă, inspiră pace și dragoste de aproape ...
- Tacă-ți gura, potaie !
- Nu simți nevoia de a ajuta o bătrână să treacă strada ? Nu visezi deja să tai lemne iarna la un azil de bătrâni ?

Rascal schelălăie ca un câine lovit și intensifică loviturile scurte cu coada.

- Parcă te văd scârbă debilă ce ești, cum păzești copii la grădiniță să nu se joace cu focul; parcă te văd punând bănuți de aur în calea săracilor desperați . O întuneric adânc ! O infern !
- Te implor Tippler , te implor ! nu te mai purta atât de omenește cu mine.

Brusc dracii încetează să-și mai plângă de milă, încordându-și atenția către businessmanul Georgescu. Acesta apăruse în pragul camerei sale însoțindu-l pe doctor . Profitând de lumina din hol acesta se mișca degajat îndreptându-se fără umbră de ezitare către parter. Căra o geantă mare fără vre-o cruce roșie pe ea și evident foarte grea. Ne părând a fi surprins de lumină, Georgescu fugi după el pentru a-i șopti la ureche :

- Vă aștept mâine seară , domnule doctor. La revedere.

Oricât ar fi șoptit Georgescu replica aceasta, radarul zgrițuroaicei Vintilă nu o putea rata.

Teșită și ea in hol fără să se mire de lumină madam Vintilă , cu mâinile înfipite în șolduri lansă a doua parafrază celebră :

- Doctor !?! Hm ! Ceva e putred în căsoiul acesta.

Privind către această arătare ciudată, Rascal intenționează să arunce tunet în eter. Un tunet din acelea ce-i demonstrează puterea, dar nu produse decât un fâsâit jenant care trimite gândul către ceva urât mirositor și atât.

Lumina roșie se stinse încet. Întunericul redevine stăpân. Casa pare că doarme într-o liniște nesfârșită. Pacea își încearcă intrare în infinitul unui singur minut. Numai un singur minut. Din întunericul nopții o umbră se desprinde timid și încearcă plină de teamă prima treaptă de la etaj.

V

Mirela Goldman părea să fie în stare de șoc. După discuția ratată cu domnul profesor, nevoia de a-și deschide sufletul în fața cuiva devenise presantă. Și întâlnirea cu acel Christian...

- Tovarășu' Ionescu !

Acesta încremenise. Se întoarce încet. O umbră grațioasă încremenise și ea în dreptul ușii caraghioase.

- Domnișoară Mirela !?!
- Iertați-mă ! V-am pândit. Vroiam să vă vorbesc, dar în ultima vreme plecați dimineața devreme și vă întoarceți seara târziu.

Fostul prim secretar lăsă privirea în jos. Maxilarele i se strâng cu putere, umerii-i cad și nu mai poate face nimic.

- Ce vi se-ntâmplă domnule Ionescu ?

În tăcerea din hol un organism antrenat ar fi putut sesiza unda slabă de energie dinspre domnișoara Mirela către bărbatul cel neajutorat pe care tocmai îl oprise.

- Ce vă interesează ? răspunde el fără a-și putea explica de unde are puterea s-o facă.
- Ar fi nedrept să aveți neplăceri.
- Credeți !?!
- Mie așa mi se pare. Vedeți ? Din tot căsoiul acesta dumneavoastră și domnul profesor îmi păreți singurii oameni inteligenți și buni.
- Credeți !?! Îngaimă omul simțind că pierde și stropul de putere pe care îl primise .

Șirag de lacrimi încep a-i curge încet pe obraz. I se înmoaie genunchii și se așează pe scări fără a ține seama de politețe ori grabă.

Domnișoara Mirela se așează cuminte alături de el.

- Ce vi se-ntâmplă domnule Ionescu ? insistă ea cald.

Tăcerea se reaşterne complice, ca un moment de reculegere în amintirea cuiva foarte drag. Domnișoara Mirela aşteptă răbdătoare în umbra unui fost „bărbat puternic”, în umbra unei umbre mai bine zis, dacă pot să existe umbre pe întuneric. Și în situația aceasta bizară în care cel venit să ceară se vede nevoit să dea, asistăm la o scenă de neimaginat: domnul Ionescu, fostul tovarăș Ionescu de la partid, plânge ca un copil.

VI

- Bietul tata lucra la C.F.R. în ture de douăsprezece ore cu douăzeci și patru liber. În timpul, vorba vine, liber lucra tinichigiu pe unde se găsea. Mergeam de multe ori cu el să mă țin de scule. Până la doisprezece ani. Pentru că în condițiile grele ale vremii nu puteai ține un băiat fără să contribuie cu ceva la supraviețuirea familiei, tata m-a angajat ca băiat de prăvălie la un magazin de pe Grivița. Vindeam confecții în rate. Am lucrat aici până la paisprezece ani. După aceea m-a angajat ucenic la Oțel Rapid pe Chitila. Atunci am

Început viața grea. Eram slab, prost hrănit, mă sculam dimineața la șase, iarna chiar mai devreme. Copilăria mea s-a terminat la doisprezece ani când am intrat la stăpân. Na-ș putea spune că nu am simțind căldura părintească, grija și mila lor, preocuparea pentru sănătatea mea . . .

La vârsta de cincisprezece ani am avut o infecție . . . câtă grijă, câte eforturi materiale au făcut părinții, câtă durere au suferit până m-au văzut vindecat și am luat munca de la început . . .

Într-o zi patronul a dat unuia dintre lucrători o sută de lei să mergem să mâncăm. Nu uit . . . îmi vine chiar să râd . . . toți am fost de acord să cheltuim toată suma. Am fost la un birt. Erau atunci localuri care serveau numai mâncare gătită. Fiecare am mâncat câte două ciorbe, apoi câte o mâncare cu carne . . . desert . . . Aveam bani, trebuia să profităm. Am ieșit din birt simțind că îmi plesnește burta, abia mai mergeam. Mă mir că nu mi sa întâmplat ceva. . . Stăteam cu întreaga familie în două camere și bucătărie. Șase persoane în două camere mici și bucătărie. Bunica dormea în bucătărie pe un pătuț, iar eu cu fratele meu pe un altul. Ne înveleam cu preșuri și pe deasupra puneam paltoane să ne ferim de frig. Ușa veche dădea direct afară. Dacă se deschidea odată era suficient să se răcească întreaga bucătărie . . . Atunci am intrat în mișcarea comunistă. Cu trup și suflet. Credeam tot ce spuneau . . . Visam că-n douăzeci de ani de comunism nu vor mai fi mahalale, nu vor mai fi analfabeți, foame, frig, frică . . . Credeam . . . Credeam . . . Și fostul tovarăș Ionescu plânge plânsul acela care eliberează și dă puțină putere. Plânge ca un copil.

VII

Evident, domnișoara Mirela avea ghinion. Sufletu-i angelic rămânea încărcat. În schimb le alina pe cele din jur. Norocul ei că nu erau prea multe.

VIII

Oricât ar părea de paradoxal următoarele suflete de care îngerul acela de fată era util să se ocupe păreau să fie Tippler și Rascal. Melancolici, ca două doamne abandonate de amanți, dracii, închiși fără speranță într-o lume care nu le pria, visau cu nostalgie la locurile natale. Mirosul puternic de catran , întunericul, țipetele scumpilor păcătoșiacompaniate bubuitor de tobe, dogoarea și în special, o ! în special jocul flăcărilor din Iad. Cei doi văzuseră incendii nenumărate, văzuseră palate, păduri, văzuseră orașe arzând, dar nicăieri, da' nicăieri flăcările nu aveau farmecul viu al celor din Iad. Focul roșu, galben, portocaliu era inimitabil. Unduirile de cadână , aparițiile și disparițiile surprinzătoare a limbilor de foc născând o minunată alternanță de lumina roșie și-ntuneric. De ce le-o stinge Întunecimea sa ? Cu siguranță ele sunt semnul Iadului care ar trebui să fie tot mai puternic și mai întins. De ce le-o stinge oare ?

Torturat de dor și de întrebări Tippler scăpă un scâncet jenant:

- Mi-e dor de flăcările Iadului, Rascal !

IX

Dimineața veni firesc, de parcă nu se întâmplase nimic. Într-o operă romantică ar fi venit cu furtună, într-o operă comică ar fi venit invers, într-o operă suprealistă nici n-ar mai fi venit.

Dar nu era cazul. A venit aparent normal. Spun aparent pentru că domnul administrator a plecat la serviciu fără sufertașul său zilnic. Doamna administrator, după ce la jignit făcându-l mistic, a intrat într-un fel de grevă și la culcat pe sofa. Iar dimineața l-a lăsat să plece ca în Prevert: fără să îi vorbească, fără să îl privească.

Christian bătea cărarea sub geamurile Mirelei spre disperarea domnului profesor ce se temea ca nu cumva biata fată, neajutorată, să cadă pradă crizei morale.

Urmară minute lungi de plictiseală, dar în momentul în care biata madam Vintilă era să moară din acest motiv, domnul Georgescu, îmbrăcat frumos, cu cravată și geantă diplomat, bătu la ușa bieteii madam Popescu. Aceasta deschise acră și galbenă ca lămâia legată la cap în semn că are migrenă. Vroia să spună că întâlnirile cu mojicii nu îi priesc. Când l-a văzut pe Georgescu acolo înfipț în ușa ei ca o scrisoare de la fisc, dădu să îi închidă ușa în nas numai că businessmanul se lumineă brusc într-un zâmbet larg și prietenos.

- Sărut mâna distinsă doamnă ! băgă el formula de-naintare, fără să ia în seamă faptul că baba aia în capot lălău, cârpă în jurul căpățâniei și mutră acră numai distinsă nu putea fi. Totuși a prins.
- Vreau să mă scuz pentru ieșirea de aseară, continuă el în aceeași notă. O doamnă ca dumneavoastră nu merită o mojicie ca aia. Nu vă pot pune pe același plan cu . . . și arată în sus spre apartamentul central. Chestia asta a avut un efect fantastic. Pentru întâia oară în viața lui Georgescu a văzut o lămâie îmbujorată. Biata madame Popescu a mers până acolo încât l-a invitat înăuntru. Asta spre disperarea zgrițuroaicei Vintilă care trebuia să folosească din nou paharul lipit de perete.

X

Madame Popescu, cândva proprietăreașa întregii vile, a fost constrânsă de mânia îndreptățită a poporului să locuiască într-o cameră mică, prost aerisită și cu un viciu major. Având în mîntea arhitectului un rol exclusiv tehnic, această cameră adăpostea printre altele țeava din care erau alimentate cu apă celelalte încăperi ale casei. Și cât a fost apă tot a fost bine.

Domnul Georgescu se arată revoltat:

- De ce nu vă cereți înapoi casa doamnă ?
- De la cine s-o cer?
- De la justiție bine-înțeles. Frază la care fostul cadrist iese în față.
- Organele de justiție și parchetul trebuie să vegheze neabătut la înfăptuirea prevederilor legale. Ele trebuie să acționeze împotriva oricăror abuzuri și nedreptăți, să exercite un control permanent asupra respectării legalității, să ia măsuri . . .

Ușor dezamăgită Popeasca îl oprește cu un gest de lehamite.

- Ce-ți pasă dumitale, domnule Georgescu ?
- Vai doamnă, dar eu mă simt obligat să cunosc, să popularizez legile și să acționez în spiritul lor. Ba chiar să iau poziție hotărâtă față de orice încercare de nesocotire sau încălcare a legii.
- Vous etes gentille, domnule Georgescu. Eu n-am atâta încredere în justiție. E tot aceea care m-a mutat dans cette chambre.
- Au mai murit câțiva judecători de atunci. Madam Popescu . . .

Era clar că Georgescu a pierdut din dulceață.

- Nu ca personal, nu ca personal, ca și concepție mă refer, ca și obediență față de politic, iar de condus tot proletarii ne conduc cher monseure.
- Lumea s-a schimbat doamnă. Ne întoarcem la vremurile bune de odinioară. Vremuri pe care le-am iubit și le-am admirat.

- Seriosement !?! Bătrâna face o față lungă, lungă, ochii mari, mari de tot, gura larg căscată, dar incapabilă să articuleze ceva.
- Mă simt jignit madame Popescu. Pe cuvântul meu. N-ați observat ce repede m-am apucat de afaceri ? Întotdeauna asta m-am visat : un mare om de afaceri.
- Monsieur Georgescu vous m'etnez.
- Întotdeauna i-am admirat pe cei rafinați. Întotdeauna v-am admirat distincția și cultura . . .

Brusc bătrâna devenie severă. Își smulge baticul antimigrenă, se îndreptă de șale, ia un aer semioval, ca-n vremurile bune și i se adresează lui Georgescu precum unei slugi :

- La urma urmei ce dorești tovarășe Georgescu ?
- Sa îmi repar din greșeli . . . cât pot dacă bene-nțeles . . . Cadristul părea că pierde din tupeu în fața aristocratei . Asta iar a plăcut bătrânei și iar a admirat Georgescu o lămâie îmbujorată.
- Mă tem că nu vă pot ajuta monsieur.
- Dacă vreți . . . Eu nu vă pot ceda apartamentul central. Găsesc însă inadmisibil să locuiți aici în mediul acesta atât de insalubru. Tot ce pot face eu este să vă cedez camera mea, bine aerisită și luminată de la etaj.
- Glumiți ?!!? de uluită ce era baba uită franceza.
- Nu, nu glumesc deloc, plin de curaj cadristul. Dacă sunteți de acord în cinci minute începem schimbul.
- C'est incroyble ! C'est une merveille !
- Adică ? insistă domnul Georgescu absent la lecțiile de limba franceză.
- Merci beaucoup monsieur.
- Adică sunteți de acord, începe el să priceapă.

La replica aceasta madam Vintilă a leșinat, drept pentru care nu mai există surse sigure asupra finalului scenei. Cert este însă că în zece minute schimbul a început a se pune în aplicare.

XI

Domnul profesor a ieșit, bine-nțeles, pentru a da o mână de ajutor. Cine îl observa , însă atent pe domnul filozof, putea baga de seamă că omul avea un oarece înțeles în ceea ce face. L-a urmărit cu-nverșunare pe coschimbașul Georgescu și nu s-a liniștit până ce nu l-a prins pe acesta într-un colț mai retras pentru a-i pune întrebarea care-l rodea :

- Domnule, dumneata faci asta fără vre-un interes personal?
- Subordonez interesul individual îngust, intereselor generale.
- Lasă-le dracu p'astea, se enervează cadrul didactic sătul de cât predase gogoși din astea la socialismul științific ; ce urmărești ?
- Să mă purific, insistă Georgescu, iar domnu' profesor, agățat de o masă veche, înțelege că e inutil să insiste. Mai ales că problema cea mare nu era chiar aceasta. Christian intrase și el în casă pentru a da o mână de ajutor. De câte ori ajungea în fața ușii domnișoarei Mirela, lovea intenționat chitara de ușă, doar, doar curiositatea o va scoate pe fată din casă. Aceasta, însă, părea că ieșise pe geam. Lucru care pe domnu' profesor îl mulțumea și-l nemulțumea în același timp.

XII

Când domnul inginer s-a întors de la serviciu, mutarea era aproape făcută.

- Vezi, vezi ! a prins el curaj, omul acesta a făcut o faptă bună pentru un străin, iar eu nu sunt în stare să fac un lucru obișnuit pentru mama.
- Tu nu ești în stare să faci un lucru obișnuit pentru tine.
- Adică să fur ?!
- Idiotule ! Să-ți tragi și tu un ban pentru o faptă bună, ce dracu !

Dar la această ciudată combinație de cuvinte "o faptă bună, ce dracu" ușa domnului inginer se deschise și se închise fără nici un motiv, eveniment pe care doamna administrator îl cântării o clipă apoi conchise :

- Asta pentru că tu ești mistic.

XIII

Marii Satanologi susțin că acolo unde dracul intră, intră și tragedia. Faptul este neconfirmat de Marx care era ateu, dar în imobilul nostru teza părea să fie corectă . Cu mențiunea că aici, cele mai tragice personaje erau satanele însăși.

. . . Gestul sublim al proaspătului om de afaceri îi aduse pe Rascal și Tippler în pragul disperării. Indigo la culoare, având coarnele roșii ca steagul partidului comunist și cozi bălăbănd nervos, dracii erau imaginea deznădejdiei. În fața lor părea ireversibil instalat un viitor luminos.

- Acum urmează să-i dea Ioneasca apartamentul central, plânge Tippler.
- Taci ! mârâie Rascal.
- Un imbecil de diavol se inspiră din Cartea Sfântă . . .
- Da cine Dumnezeu știe ce scria în ea. E carte interzisă în Iad.
- Tocmai pentru că este interzisă trebuia s-o citești.
- Tu ai citit-o potae ?
- Potae ești tu !

Și cele două satane încep să-și care copite fugărindu-se prin imobil.

XIV

Mistic, ne mistic, domnul administrator nu rezistă fără sufertaș mai mult de o zi. Prins între dorul de mamă și greva nevastei, bietul om fu nevoit să accepte o formulă de compromis : se obligă să angajeze o echipă de muncitori care să schimbe instalațiile vechi ale casei urmând a încasa de la vecini mai mult decât avea de plătit. Diferența rămasă în buzunarul propriu hotărât să fie împărțită între mamă și nevoile casei. Odată consensul realizat, domnul administrator lipi la avizier un bilețel cu sumele de plată pe fiecare locatar și sub pretextul că se duce să-și ia țigări îi cumpără soției un splendid buchet de flori. Astfel , spera inginerul, tratatul proaspăt încheiat va fi sărbătorit după toate legile împăcării.

Când apărură în hol cu sorcova aceea imensă dracii împietrită.

- Îi duce flori soției, Rascal !
- Adio diabolice flăcări ale Geenei!
- O întuneric adânc ! O infern ! Ce poate face ființa asta bezmetică și gregară de frica lui Dumnezeu.

Și pentru ca necazul dracilor să fie deplin , până spre seară sângele încetă să mai curgă, făcând vechile robinete să devină decor.

Lui Christian, Mirela i se păru atât de frumoasă , încât era convins că e o zână făcută pe cel mai performant computer din țară.

Rănit de tăcerea ei din timpul mutării doamnei Popescu, bietul băiat a continuat să patruleze sub geamurile fetei, până când pașii lui adânciră la un metru de casă un șanț care-l îngropa până-n gât. Seara cuprins de disperare se văzu nevoit să recurgă la ultimul argument : se așeză în fund pe marginea șanțului, își lua ghitara și începu să cânte. O voce caldă, amplă prinse a învălui casa care se luminează în albastrul de basm, dacă mai știe cineva cum arată această veche culoare. Și în cântecul său Christian spunea:

În cartierul meu , departe
unde stă dracul pe-o hazna
momâi pe jumătate moarte
au prins din nou a învia
și-n porți aproape ruginite
c-abia , abia le mai deschizi
încing discuții îndrăcite
în termeni stranii
și stupizi
Întâi și-ntâi s-a spart o bancă
cu beciul doldora de bani
și-a fost răpită o țigancă
de numai paisprezece ani.
Apoi din surse neștiute
s-au răspândit în mahala
atâtea vrute și nevrute
că nu le-am mai putut nota.
Atâta doar,
mi-aduc aminte
că fata de țigan sărac
se-nțelese din-nainte
cu-n țigănuș,
un pui de drac,
si-n mintea lor înflăcărată
de vârsta fragedă
si-amor
se-aprinse,
parcă dintr-o dată,
o sete aprigă de zbor.
Iar treaba asta după unii
și fețe albe și țigani,
o simt poezii și nebunii
îndrăgostiți la paispe ani.
Și înălțați de-amor,
amanții
de capul lor au pus la cale
să fure bani furați de alți
cu forme absolut legale.

Cei jefuiți
opaci se pare,
la focu- acestor nebunii,
s-au năpustit cu disperare
pe urma bieților copii
nici n-apucați să le duc dorul
c-a fost o joacă de copil
să li se frângă iute zborul
timid, zănatic și fragil.
Au fost găsiți în prima gară
visând la trenul așteptat
și aprinzând prima țigară
la focul primului păcat.
Aduși de câini la judecata
celui mai drastic magistrat
în fine:
și-au găsit răsplata
ce și-o vor duce separat.
Închiși în temnițe separate
când vindecați s-or întâlni,
vor fi cu sete de dreptate
și mare teama de-a iubi.
Iar viața merge înainte
cu pasul ei netulburat
doar că,
din câte iau aminte
un singur lucru s-a schimbat:
în cartierul meu departe,
unde stă dracul pe-o hazna,
momâi pe jumătate moarte
au prins din nou a învia.

Când vocea fermecată a poetului a tăcut, geamul prințesei rămase închis dar din camera ei se auzi un oftat atât de puternic și de amar încât cei mai sensibili vecini au început să plângă.

Umilința celor două satane era atât de mare încât se colorară și ei în albastru de basm.

- Aici e vorba despre DRAGOSTE, Rascal, suntem pierduți ! reuși să bâiguie Tippler cu ochii măriți ca două ecrane tv.
- Oh ! oh ! Ferit-a Satana ! bâiguie îngrozit și Rascal cuprins de o panică fără margini. Aici e vorba despre DRAGOSTE, Tippler, suntem pierduți!

CAPITOLUL III

În care vedem că pentru a fi
avocat nu este neapărat nevoie
sa fii nebun. Dar nu strică !

I

Domnul profesor era hotărât să vegheze ca nu cumva criza morală să dăuneze grav domnișoarei Mirela. Asta explică gestul său alturist de a-l opri pe domnul Poet în încercarea sa impertinentă de se pune stăpân pe inima ei.

Așa dar, după ce ecoul ghitarei se stinse și oftatul frumoasei prințese muie o groază de inimi, domnul profesor ieși la fereastră și aruncă trubadurului o monedă zicând:

- Ține puștiule și lasă-ne în pace.
- Puștiule ?!! se revoltă acesta, dar eu sunt veșnic ! În vremurile vechi, dacă vrei sa știi am fost o stâncă înaltă, înaltă până la cer. O stâncă de granit veșnic sfidând un deșert nesfârșit.

Soarele mă biciuia cu razele lui fierbinți, zi de zi, ceas de ceas, încercând să mă transforme în pulbere fină, dar nu a reușit niciodată.

Vântul fierbinte mă biciuia și el deseori cu o forță nebună, încercând să mă transforme în pulbere fină, dar nu a reușit niciodată.

Praful deșertului se ridica purtat de vântul nebun, luându-mă cu furie în dorința de a mă transforma în pulbere fină, dar nu a reușit niciodată.

Îi înfruntam sfidător și mândru, stăpân pe forța mea de granit, sigur pe veșnicia care-mi stătea în față.

Aș fi fost fericit dacă sufletul nu-mi era plin de ură. Uram soarele care mă ardea, uram vântul care mă lovea, uram nisipul care mă sâcâia. Uram cam tot ce aveam în jur.

Dar într-o zi s-a întâmplat o minune. Un susur dulce s-a auzit răzbătând prin deșert. Comparat cu șuieratul turbat al vântului, era simfonia cea mai melodioasă din lume. Apoi o adiere plăcută îmi mângâie fața încinsă de soare. Un val uriaș înaintă prin deșert și într-o clipă o mare liniștită era întinsă la picioarele mele. Era nespuse de frumoasă. Prindea lumina soarelui în valurile ei jucăușe oferindu-mi un spectacol superb. Umezea vântul împlânzindu-l și făcându-l mai suportabil. Soarele nu mai era nici el atât de sâcâitor, iar nisipul stătea cuminte pe fundul mării.

Susurându-și liniștită melodia, marea a produs un miracol : m-a făcut să cunosc tandrețea mângâierilor ei. De piatră să fi și tot te îndrăgostești în astfel de situații. Am prins a îndrăgi marea, cu toată forța cu care urâsem înainte soarele, vântul și nisipul. Iubeam ! Iubirea mă făcea

fericit, iar fericirea mea părea să fie veșnică, așa cum este soarele, nisipul, vântul, marea, granitul . . .

M-am lăsat îmbătat de mângâierile mării, m-am împrietenit cu cei pe care-i uram înaintea, vremea trecea fără a mai fi o povară, căci ea trecea cu muzica, tandrețea și căldura iubirii .

Nici n-am băgat de seamă că mângâierile mării îmi luau puțin câte puțin din roca mea eternă , o transformau în nisip fin, foarte fin, apoi o depuneau pe fund unde era năpădită de plante marine. Și uite așa, într-o zi, m-am pomenit că mă prăvălesc fericit în mare, în marea care a continuat să mă mângâie tandru până când m-a transformat cu totul în nisip fin, foarte fin și m-a depus pe fundul apei unde am fost năpădit de plante marine.

Apoi marea a plecat mai departe să mângâie stânca ce stătea în spatele meu.

Astfel prietene, iubirea a scăpat în lume. A pornit sfidând orice forță care i s-a opus, a fost glorificată de poeți, a fost cântată de trubaduri, a fost arătată lumi întregi de actori și are pe răbogul ei atâtea victime câte fire de nisip există pe fundul mării.

- Hai , hai ! se furie domn profesor. Eu am predat ani de zile socialismul științific și sunt sătul de texte. Ia-ți securea și dispare.

II

Furat de cavalcada evenimentelor din ultimele zile Tippler uită să mai pună în gură măcar o picătură de alcool, așa că se usucă precum un apțibild și se lipi ca atare pe geamul ferestrei ce dădea de la scară în curtea din spate a vilei. Rascal indigo din coarne până în copite, ștergea cu smocul de păr din vârful cozii, praful de la pervazul aceleiași ferestre.

- Și tu spuneai că o să ne distrăm râzând de bărbații care duc flori din plastic la iubitele lor gonflabile. Șarlatanule !
- Cine și-ar fi închipuit Tippler, cine și-ar fi închipuit!
- Nu te-ai prins Rascal ? Întunecimea Sa ne-a trimes pe noi , Dumnezeu a trimes IUBIREA.
- Fățosu acesta ?!? Glumești.
- Nici noi nu mai suntem atât de furioși cum eram. Față de filmele pe care le fac pământeni . . . În SUA cu poza mea sunt liniștiți copii în crizele de plâns.
- Tu ai dreptate Tippler. Nu de aspect este vorba aici. După aspect noi am putea părea doi avocați respectabili.
- Doi avocați !?! Și ce să facem noi în calitate de avocați ?
- Tippler și-am spus că trează ești bătut în cap. Tu ești avocatul doamnei Popescu, eu sunt avocatul doamnei Ionescu , le-ntărâtăm una în contra celeilalte, toți locatarii vor trece încet, încet în cele două tabere formate și gata războiul. Războiul întreține ura și suntem salvați.
- Bine Rascal dar nu avem voie să facem nimic.
- Tocmai pentru asta trebuie să facem.
- Asta înseamnă să trișăm Rascal .
- Foarte bine, de aceea suntem satane. Dacă nu știam să trișăm eram îngeri. Nu ?

Rascal se-ncinse. Pocni puternic din degete, apoi cu o mișcare abilă prinse din aer o sticlă de votcă, pe care i-o întinse lui Tippler.

- Bea ca să putem sta de vorbă !

Tippler dădu pe gât o jumătate de sticlă apoi strâmbă din nas cu o vădită nemulțumire.

- Am și ceva mai tare dar mai târziu. Acum ascultă. În privința faptului că trișăm nu e cazul să-ți faci probleme. Dumnezeu ce-a făcut ? Sodoma și Gomora erau ale noastre. N-a fost în stare să le ia înapoi așa că le-a distrus. Asta nu se cheamă că a trișat. Acum n-o să

mai treacă mult și-ntreg pământul va fi a-ntunecimi sale. Să-l văd ce face. Dar până atunci noi trebuie să ieșim de aici.

Apoi, deși era inutil, de frica doamnei Vintilă Rascal începu să vorbească șoptit la urechea lui Tippler.

- Bine, bine! Izbucni acesta după un timp.
- Dar cum să dăm noi hotărâri judecătorești. Noi suntem avocați.
- Mai trage o drușcă Tippler, că mă scoți din sărite. De ani de zile justiția română dă hotărâri ca dracu, de ce n-ar da și dracu o hotărâre, două ca justiția română.

III

Ideea lui Rascal a plecat de la faptul că în timpul mutării i s-a lipit de mână o poză veche a doamnei Popescu. Nici nu-i venea să creadă : o fetiță cam la optsprezece ani. Baba aceasta acră a avut și optsprezece ani !? Ba chiar lămâia de azi a fost dulce; o dulceață discretă ca polenul de flori, un zâmbet candid. O privire ușor languroasă și visătoare, un poem de fecioară ! Pentru două secunde Rascal a oferit imaginea plină de ridicol a unui diavol îndrăgostit pe fata aceea, însă nu o chema Popescu. Era vlăstarul unei familii înstărite, cu moșii întinse în Bărăgan și un conac impunător, undeva în apropiere de București. Verile nesfârșite și fierbinți le petrecea la conac, iernile geroase și-nzăpezite în București, într-o casă luxoasă de pe strada Cazărmii, stradă care a fost înghițită cu locuințe cu tot de cea mai mare, cea mai stupidă și cea mai comunistă casă din Europa.

Ascunsă vara în umbra deasă a viței sălbatice de lângă conac și iarna în jocul de umbră și lumină a celui mai impunător șemineu din Balcani, fata încântătoare din poză visează la "Făt-Frumos" cel curajos care să o răpească din ghearele balaurului. "Viața Monotonă" croindu-i drum către tulburătoarea țară a iubiri.

Ajuns aici Rascal oftă ca vecinii domnișoarei Mirela în finalul miniconcertului susținut de Poet, apoi își arse o coadă zdravănă pe spinare de teamă să nu îi crească aripi.

IV

Tippler luat pe nepregătite , a trebuit să se întoarcă în timp ca s-o găsească pe tânăra Ionescu. Bine-nțeleles că nici pe asta , încă , nu o chema Ionescu. Era vlăstarul unei familii de nevoiași care trudeau din greu pentru o amărâtă de existență. Culmea e că și actuala doamnă Ionescu avea pe vremea aceea optsprezece ani și era frumoasă. O frumusețe vulgară, provocatoare chiar, mult mai pe placul lui Tippler. Nu avea conac, nu avea nici umbrar de viță sălbatică, nici șemineu, dar nici nu visa la Feți-Frumoși care să o răpească. Soarta o ferise de viața monotonă a bieților bogătași așa că viitoarea tovarășe Ionescu și-o trăgea pe sub poduri, ba pe dragoste , ba pe bani după cum era cazul. De visat trebuie recunoscut că visa. Îi plăcea să se plimbe pe strada Cazărmii să stea cu gura căscată în fața caselor acelea frumoase și să viseze că odată când o să fie căsătorită o să locuiască într-o astfel de casă. De multe ori zorii au prins-o atârnată de o poartă sau alta visând la ce va face ea în casa din spatele porții.

V

A doua zi de dimineață pe la orele nouă, un domn deosebit de prezentabil bătu la ușa doamnei Popescu. Aceasta ezită să deschidă , însă domnul cel prezentabil se dovedi a fi atât de insistent încât bătrâna cedă curioasă a ști ce dracu vrea individul.

Dracul, pentru că Rascal era cel care insista în halul acela, o salută cu deosebit respect și își făcu o introducere șoc:

- Sărut mânuțele doamnă, sunt avocatul dumneavoastră în procesul cu casa!
- Ești nebun, eu nu am angajat nici un avocat ! și dă să-i închidă ușa în nas.
- Vai de mine doamnă după ce m-ați plătit cu atâta bănet!?!
- Eu !!! se miră baba, căutând un sprijin mai sigur decât proprii genunchi.
- Dumneavoastră desigur. M-ați plătit integral, iar eu v-am câștigat casa.

La replica asta săraca doamna Popescu nu fu capabilă să reziste , așa că Rascal trebui să facă uz de puterile lui speciale pentru a o menține într-o poziție cât de cât decentă. Dar în momentul în care încercă să-și continue pledoaria un urlet plin de disperare izbucni dinspre baia comună:

- Toată ?!?

Era madam Vintilă sumar îmbrăcată, dar pentru care fundul foarte mare și sânii groaznic de lăsați nu mai aveau nici o importanță.

- Toată ?! repetă cu disperare femeia.
- Ce toată doamnă ? o întrebă candid satana prefăcându-se că nu înțelege nimic.
- Toată casa, ați câștigat toată casa ?
- Bine-nțeleles. Permiteți-mi să mă recomand , sunt avocat Fațache stimată doamnă.

Urletul eliberat de madam Vintilă scoase în hol mai tot ce era suflare omenească în casă.

- Sunteți sigur? Întrebă timid domn profesor gândindu-se cu oarecare teamă la confortul său locativ.
- Vai de mine stimate domn, se poate ? Am hotărârea aici dacă doriți . . .
- Dorim ! ordonă sec tovarășa Ionescu de la balcon.

Cuminte , domnul avocat Fațache , după ce-și dresese glasul, ca să fie clar pentru toată lumea începu să citească :

- Dosar nr . . . pe '92. Tribunalul București secția civilă . . . sentința civilă . . . președinte . . . grefier . . . pe rol soluționarea cauzei civile de față . . .

- Care cauză ? întrebă autoritar tovarăşa Ionescu vădit nemulțumită de caracterul general al informațiilor comunicate de avocat.
- De față, precizează acesta foarte sigur pe el.
- Aha ! răspunde tovarăşa Ionescu puțin mai lămurită.

Considerând acel „aha” o victorie domnul Fațache prinde curaj și reîncepe lectura prin a cere să nu mai fie întrerupt niciodată.

- Prin acțiunea înregistrată pe rolul instanței la data de . . . reclamanta Popescu Lăcrămioara a chemat în judecată pe pârâta ICRAL Cotroceni, solicitând ca în contradictoriu cu aceasta să se dispună trecerea în deplina sa proprietate și posesie a imobilului situat în București str. Fericirii Nr 150 . . .
- Adică acesta ! urlă tovarăşa Ionescu lămurită deplin.
- V-am rugat să nu mă mai întrerupeți stimată doamnă, insistă avocatul.
- Ea nu e doamnă ea e tovarăşa, îl lămurește doamna Popescu tremurând de emoție.
- Asta este șarlatanie, urlă Ioneasca dezlănțuită, justiția burgheză a fost reinstalată , vor să ne arunce în stradă, dar nu ne vom lăsa. Vom lupta până vom învinge.
- Stați puțin! Hotărârea nu este încă definitivă. Îi informează domnul profesor ceva mai inițiat. Se poate ataca la instanța imediat superioară.
- Vom ataca, vom ataca ! urlă Ioneasca vădit scăpată de sub control.
- Să intrăm înăuntru domnule avocat, îngână doamna Popescu inaptă să-și mai mențină poziția bipedă, moștenită, de asemenea, din strămoși.

Înainte de a intra Rascal se întoarce triumfător către colegul său care aștepta nevăzut undeva pe scări. Clipi șmecherește din ochi și printr-o scamatorie absolut diabolică face să apară în mâna lui dreaptă o sticlă uriașă cu cel mai bun wiscky.

VI

Anii treceau și Făt-Frumos întârzia să apară, așa că Lăcrămioara își convinge părinții să o trimeată să studieze muzica la Paris.

Tânăra fată era fascinată de orașul viselor ei și petrecea după amieze întregi colindând Montmartre pe o colină din nord, ori Montmartre pe o colină din sud, omorându-și singurătatea în vestita Cafe' de Flore ori în Cafe' de Deux din Saint-Germain-Des Pre's .

Viitoarea doamnă Popescu nu știa că destinul este în spatele ei și că în ziua sorocită de el a nșins-o elegant într-un mic magazin cu nimicuri, unde, printre un infinit de lucruri inutile a zărit un tânăr superb și a auzit în surdina vocea aceluia care o împinse-se acolo :

- "Îl vezi ? Acesta este alesul tău."

Apoi destinul s-a retras discret, iar tânăra domnișoară a rămas cu privirea pierdută pe chipul alb încadrat de o frumoasă coamă brună, cu doi cărbuni vii în josul frunții sub sprâncenele frumos arcuite.

Tânărul Popescu, student în drept la Sorbona ținea în mâini o amforă din lut neprelucrat, privind spre ea atent și gândul dus undeva înapoi în timp.

- E veche ? întrebă viitoarea doamnă Popescu fără să bănuiască nici o secundă că duce mai departe ceea ce începuse destinul.

Tânărul, furat de gândurile lui, răspunde păstrând privirea pe amforă.

- Lutul acesta a fost cândva om, a iubit, a fost iubit și s-a dus. Așa voi fi eu peste ani . . .
- Dar până atunci trebuie să iubești și să fii iubit.

Surprins, Popescu își ridică ochii și-n clipa în care întâlnește privirea ce-i mângâia chipul, Parisul se umplu de o muzică sfântă. O muzică pe care nu o auzeau decât ei. Mii de arcușuri zburdau pe mii de viori, clape de pian se jucau pe coarde după același fir, iar atunci când se opreau să respire un cinel acoperea golul.

De dirijat dirija, bine-nțeleles mulțumit, destinul.

VII

Vocea domnului avocat Fațache o aduse brutal înapoi. Avocatul se instalase comod în fotoliu și sorbea liniștit din cafeaua pe care nu-și amintea să i-o fi preparat.

- Distinsă doamnă, începe el relaxat. Am câștigat primul set, dar trebuie să luptăm mai departe. Urmează apelul, recursul și cine știe, mai sunt căile de atac extraordinare . . .
- Știu, fostul meu soț, Dumnezeu să îl odihnească, a fost avocat.

În secunda imediat următoare musafirul se-ngălbenește brusc, varsă cafeaua fierbinte în poală fără să-i pese și face disperat câteva semne stranii.

- Vă este rău ? se interesă îngrijorata bătrână.
- Oh, oh ! bolborosește satana. Fiecare cu slăbiciunile sale. Apoi se ridică , se scuză și iese brusc de teamă că zgrițuroaica va pomeni din nou , numele acela care îl poate face fără voia lui să dispară.

VIII

Singură, bulversată, speriată baba strângea în mâinile-i tremurânde bucata aceea stranie de hârtie . O făcea să creadă în viitor aruncând-o răscolitor în trecut.

. . . Jardin de Luxemburg . . . grădinile Tuilerie . . . Dumnezeule ce plimbări ! Nu-i cânta, nu-i recita versuri din mari poeți. Îi vorbea despre om. Era un îndrăgostit de frumusețea umană . . . săracul ! Spunea că frumusețea umană este superioară oricărui alt gen de frumusețe . . . Omul obișnuia să spună , este în plan estetic veriga ce face trecerea de la frumosul natural la cel spiritual.

Se întâlneau din ce în ce mai des până când căpătaseră dependența unul de celălalt și nici o zi nu putea să se-ncheie fără ca ei să se vadă. Bătrâna își șterse ochii umezi ca să poată citi din nou : "Analizând notele și lucrările dosarului, instanța reține că cei doi tineri s-au iubit enorm, iar părinții pentru a face ca dragostea aceasta să prindă rod au construit o casă pe strada Fericirii 150 . . .

PENTRU ACESTE MOTIVE ÎN NUMELE LEGII HOTĂRĂȘTE

Admite acțiunea formulată de reclamanta Lăcrămioara Popescu . . . "

IX

Tippler avea o sarcină extraordinar de plăcută. Întors în timp se instală alături de viitoarea tovarășe Ionescu într-o cârciumă din Chitila, îi făcu cinste cu niște drojdie păcătoasă apoi o conduse aferat, cu o birje , la Flora unde băură ceva mai plăcut. Dansară , la început decent, apoi din ce în ce mai aproape unul de altul, până când gustul păcatului îi trase într-o casă dărăpănată de pe strada Bazaca undeva aproape de Piața cea Mare. Fascinat de talentele fetei, Tippler a gândit că trebuie să fie sincer cu ea așa că i-a mărturisit ștergându-se de sudoare :

- Ești dată dracu fetița mea. Iar tânăra viitoare Ionescu a zâmbit măgulită.

- Ești în interesul serviciului derbedeule , urlă Rascal exasperat după aproape o săptămână. Dracul se desparte cu regrete de fată lăsându-i în organele genitale o amintire extrem de rușinoasă și incomodă. După câteva clipe, însă, satana constată că nici fata nu s-a lăsat mai prejos, dovedindu-se chiar mai dornică decât el. Așa că hotărârea tovarășei Ionescu în loc să apară la numai jumătate de oră, cum plănuiseră dracii, fu nevoită să aștepte până a doua zi pentru ca amărâtul de Tippler să-și astâmpere usturimea.

XI

Între timp, în imobil, continuau să se-ntâmple o grămadă de fapte ciudate, imposibil de explicat pentru o ființă inaptă să-și folosească măcar a zecea parte din sufletul cu care-a fost dotată. Madam Vintilă îl văzu prin vizor pe domnul avocat Fațache ieșind de la doamna Popescu, dar pașii lui încetară a mai fi auziți la un metru de ușă. Cotoroanța ieși în hol, dar domnul avocat nicăieri. Îl căută în baie , deschise imprudent ușa de la toaletă . . . zadarnic !

- Ciudat ! conchise ea după o chibzuință matură.

După numai o oră, domnul profesor bătu la ușa proaspetei proprietare să-și negocieze chiria.

- E prematur pentru o înțelegere ca aceasta se eschivă Popeasca
- Totuși , măcar în principiu. Fiți totuși liniștit n-o să vă dau în stradă în cazul în care . . .
- Oh, Doamne ! exclamă ușurat chiriașul, pe care nu cuantumul chiriei îl chinuia. Oh, Doamne ! repetă el uitând complet că anii de zile luptase ca ateismul să iasă biruitor în luptă cu Dumnezeu.

După nici jumătate de oră, domnul administrator, chemat urgent de la serviciu de doamna și stăpâna sa, veni să se intereseze de soarta reparațiilor pe care tocmai le amânase .

Surprinsă, doamna Popescu, avu nevoie de aproape două minute pentru a înțelege, apoi îl asigură pe bărbat că nimic nu va fi schimbat în cazul în care . . .

- Oh , Doamnel ! exclamă și domnul administrator care, din rațiuni de partid fusese bineînțeles ateu până în momentul acela.

După amiază domnul Georgescu veni și el să vadă dacă nu cumva casa e de vânzare în cazul în care . . .

- Nu ! veni hotărât răspunsul bătrânei. Casa aceasta are, in primul rând o imensă valoare sentimentală și sentimentele nu au preț.
- Totul are un preț ! tăie scurt Georgescu trecut ireversibil la economia de piață.

Seara , businessman-ul fu din nou vizitat de un doctor care venise cu mâna goală și plecase ca Moș Crăciun înainte de a intra pe coș.

Madam Vintilă , al cărui job era să asigure reacția rapidă a procurorilor , a fost întotdeauna pe fază, dar incapabilă să-nțeleagă tot, așa că obosită peste măsură hotărâ să se culce. Această imprudență a făcut-o să piardă o scenă atât de dramatică, răscolitoare și delicată, încât rapoartele seci ale polițiștilor n-ar fi putut s-o redea.

XII

Tovarășul Ionescu pășea încet, verificând prudent fiecare treaptă . Nu avea de unde să știe ca dracii dormeau și ei obosiți. I se părea că e din minut în minut mai bătrân. Dezamăgit , dezgustat, torturat de sentimentul ratării, acest soldat al marilor batalioane de păcăliți avea sentimentul că se întoarce într-o casă și nu acasă cum ar fi fost corect din punct de vedere gramatical.

Când, în sfârșit, ajunse teafăr la primul etaj, fostul prim secretar simți din nou fluxul acela ciudat de energie, se opri, trase aer în piept și privi curios în jur. Același siluetă în fața aceleiași uși aștepta liniștită ca bătrânul obosit să o simtă.

- Bună seara, șoptește ea calm.
- Bună să-ți fie inima, fată frumoasă, răspunde el ca înțelepții din basme.
- Vă e mai bine, domnule Ionescu? întrebă fata și pentru prima dată lipsa apelativului "tovarășe" îl face pe bătrân să se simtă mai bine.
- Cu tine, da! răspunde bărbatul și se așează din nou pe ultima treaptă, liniștit de parcă nici nu s-ar fi ridicat de acolo de la ultima lor întâlnire.
- Nu vă așteptă doamna Ionescu? întrebă fata ușor parșiv, așezându-se liniștită alături de el.
- Nu știu dacă m-a așteptat cu adevărat vreodată. Am cunoscut-o în '938-'39, vară. Mi s-a părut un înger, o stea . . . Călătoream dimineața cu același tramvai . . . paisprezece . . . Ne-am remarcat reciproc dar eu eram prea timid, așa că dornică să mă cunoască într-o dimineață mi-a cerut "UNIVERSUL" . . . Oh! Universul era un ziar cunoscut în vremea aceea. Eu i-am spus că abia l-am luat și nu am apucat să-l citesc. I-am promis că i-l aduc mai pe seară. Ea mi-a propus candid să facem invers: să-i dau ei ziarul să-l citească, apoi să mi-l aducă ea seara gata citit. Am fixat ora și locul întâlnirii, dar bine-nțeles n-a venit. A doua zi în tramvai, mi-a explicat că i-a fost rușine. Am invitat-o în Cișmigiu, în Grădina Botanică, la film la Roxy pe Lipsani . . . mi se părea o sfântă și mă temeam s-o ating. Îi trimiteam bilețele prin curierii lui Cupidon, mesageri de încredere pe care-i întâlneai la fiecare colț de stradă și îi recunoșteai după șapca lor roșie . . . În față m-am temut să-i vorbesc. Bine-nțeles că ea nu mi-a răspuns niciodată. Visam să fiu erou pentru ea și asta se lipise la fix pe faptul că sărăcia m-a făcut comunist. M-am înscris în partid. Luptam în ilegalitate. Umblam cu mesajele scrise pe bilețele ascunse în gură. Dacă să prindea Siguranța le înghițeam. Am luptat pentru ceea ce eu credeam că e bine și pentru a mă înălța la Steaua mea ca erou. Mult mai târziu când am văzut oportuniștii dând din coate să urce-n funcțiile cele mai de sus fără a se sfii să folosească și crima dacă era nevoie . . . când i-am văzut cum calcă în picioare frumoasele sloganuri ce mă făcuseră să-înghit o tonă de hârtie . . . când am văzut-o și pe ea intrând în jocul acestora și împingându-mă la fărâdelegi ca să urce în partid, am înțeles că greșisem. Urcasem într-un tren greșit și mă-nchinaseam la o stea la care aș fi putut ajunge mai curând ca o bestie decât ca un erou.

Tăcu, cei doi stăteau tăcuți și-ngândurați ca un bunic lângă nepoata lui în fața unui testament parțial redactat. Apoi bătrânul a continuat.

- Mă rog! Asta oricum am înțeles-o mult prea târziu. Tu?
- Eu ce? întreabă fata ca trezită din somn.
- Am avut impresia că vrei să-mi spui, totuși . . .
- Povestea mea, confirmă fata scurt. Da. E puțin mai ciudată. Am un iubit pe care nu l-am văzut niciodată.
- Nu e posibil!
- Ba da! Ne-am întâlnit pe internet și am vorbit prin chat. Era sublim. Îmi scria versuri, versuri făcute de el, îmi vorbea despre dragoste, despre efectul purificator al iubirii, despre om și frumusețea lui spirituală . . .
- Pe dracu! explodează fostul tovarăș Ionescu la auzul acestor cuvinte. Mirela, tu știi cum am ajuns eu în apartamentul central? am fost jurat la procesul sărmanului domn Popescu. L-am trimes la răcoare, i-m mutat nevasta într-o cameră prăpădită și m-am mutat din bordeiul meu în casa-n care dragostea lor își îngrijea rodul. Ce frumusețe spirituală vezi tu în asta?

- Știu eu . . . Nu am vrut să vă supăr . . . hai duceți-vă la culcare ! apoi se ridică ușor cu gesturi parcă filmate la relaty și plutește spre camera ei.

XIII

A doua zi de dimineață la ușa soților Ionescu bătu insistent un domn la fel de prezentabil ca domnul avocat Fațache, doar că fața tumefiată de băătură îi lua serios credibilitatea.

- Sunt avocatul dumneavoastră în procesul cu casa, zice individul foarte sigur pe el și omițând intenționat partea cu "sărut mânuțele doamnă" din cauza usturimilor care încă-l mai necăjeau.
- Dobitocule răspunse Ioneasca fără să-l recunoască, tu mi-ai pierdut procesul ?
- Fondul, răspunse Tippler umil, dar am câștigat la apel.
- Ai câștigat la apel !!! urlă Ioneasca în stilul ei deja cunoscut. Ai câștigat la apel! Repetă urlatul cu scopul vădit de a-și face cunoscută victoria.
- Bine-nțeles ! permiteți-mi să mă recomand, sunt avocat Versache . . . și dracul torturat de usturimi sări din nou peste formula " stimată doamnă".

XIV

Pentru Tippler, care umbla prin timp înainte și înapoi fără nici un pic de efort, povestea de amor din strada Bazaca se consumase ieri. Pentru tovarășa Ionescu, însă , era pierdută în timp, undeva în jurul vârstei de optsprezece ani, când sătulă de sărăcie, fugise din sat, din casa părinților ei, pentru ași încerca norocul în capitală.

XV

- Bravo ! Bravo tovarășu' avocat ! Și baba îi strânse mâna tovarășește. Justiția, continuă ea, este formată în timpurile umanismului socialist, n-o să ne lase pe noi în stradă pentru o nemuritoare de chiaburoaică. Dă hotărârea s-o vad ! îi smulse bărbătește hârtia din mână apoi, fără preaviz, dar scurt și decis, trânteste ușa în nasul bieteii satane.

Derutat peste poate de purtarea clienței, bietul domn avocat Versache iese pe geamul care dădea de la scară in curtea din spate și dispare sub ochii îngroziți ai celorlalți locatari.

XVI

Rămasă singură Ioneasca era ușor torturată de gândul că va trebui să citească din nou. Titlul de doctor în științe sociale pe care i-l dăduse partidul n-o ajuta acum cu nimic. Ea rămăsese aceeași fată modestă, care prin '938-'39 se urca dimineața în tramvaiul paisprezece să se mai încălzească după ce noaptea hoinărise aiurea. Făcea o tură, două moțâind în picioare apoi o lua de la capăt. A

observat atunci un tânăr care o fixa, dar fiindcă nu părea să aibă finanțe nu l-a încurajat cu nimic. Dar într-o dimineață a observat în ziarul pe care tânărul îl citea un anunț important : "Semori posedă o putere bactericidă omorând gonococii într-un minut. Semorii la farmacii și droguerii". De teamă că nu va ține minte numele ucigașului de gonococi până la farmacie tânăra i-a zâmbit frumos și i-a cerut ziarul. N-a mai scăpat de el. Îi trimitea bilete în strada Bazaca unde închiria când avea un client cu pretenții, a invitat-o la plimbare, la film și după o insistență penibilă de opt ani, când a văzut că tânărul are perspective sociale s-a hotărât să-l ia de bărbat. Zâmbi acum și începu să silabisească : " Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține că cei doi tineri Ionescu au avut o mare răspundere în întemeierea relațiilor de familie pe principiile moralei socialiste, a egalității, respectului, afecțiunii și încrederii reciproce între soți, în îndeplinirea rolului ce revine familiei în creșterea și educarea copiilor, iar pentru ca toate acestea să se întâmple au primit un apartament în imobilul situat în București strada Fericii nr. 150 . . .

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE

Admite apelul declarat de soții Ion și Maria Ionescu . . ."

XVII

Consternarea produsă de dispariția domnului avocat Versache nu tulbură multă vreme viața în imobilul nostru .

După numai o oră, domnul profesor bătu la ușă noii proprietare să-și renegocieze chiria, dar plecă nițel îngrijorat de coantumul ei.

Urmă administratorul care veni să vadă cum rămâne cu lucrările lui și plecă refăcând calculele astfel încât "tovarășa" să se scoată gratis.

Bine-nțeles veni și domnul Georgescu să cumpere, dar trebui să mai aștepte două trei vapoare de zahăr.

Apoi ,ca tras la indigo, urmă o nouă vizită a domnului doctor.

Totul, absolut totul, sub stricta supraveghere a vigilentei madam Vintilă.

XVIII

- Aghesmuitule ! urlă Tippler , refuzând să se apropie de sticla de whisky. Cum vrei să beau dacă mai am antibiotice de luat din cauza ta ?
  - Din cauza mea !?! Cine te-a pus să te încurci cu clienții ? Eu ?
  - Planul tău idiot ! Uite-i Rascal cât sunt de cuminți. Tabere !?! care Tabere Rascal ?
- Negociază cu cine-i deasupra. Atât ! Război!?! Unde vezi tu război?

De data asta Rascal se lipise de perete ca fresca și nu îndrăznea să mai scoată un sunet. Ființe bezmetice și gregare . Pfiu !!! Adio flăcări, adio dogoritoare flăcări ale Geenei ! Apoi înlemni.

Poetul care mai făcuse un șanț sub fereastra domnișoarei Mirela, s-a așezat pe marginea lui și-a luat chitara și a- nceput să cânte:

Iubita mea cu piele de mătase
Privesc la tine mut și disperat
Tu mi-ai intrat ca reumatismu-n oase
Și nu mă văd de tine vindecat
În ochii tăi adorm sclipiri viclene
Ce mă atrag pe-un drum alunecos

Eu știu că minți iubito printre gene
Eu știu că minți, dar minte-mă frumos

E gura ta o patimă fierbinte
Sub vraja ei mă simt un păcătos
Eu știu iubito că gura ta mă minte
Eu știu că minți, dar minte-mă frumos

În timpul tău de Evă desfrunzită
(minciuni alăturate armonios)
Eu nu am găsit minciuna potrivită
Și vreau să minți, dar minte-mă frumos
Adună-se minciună de minciună
(eu nu sunt niciodată păgubos)
O să trăim mințindu-ne-mpreună
O să murim crezându-ne frumos.

- Aici e vorba de dragoste Rascal, urlă Tippler disperat peste poate. Aici e vorba despre dragoste Rascal

Capitolul IV

În care vedem că ce își face omul cu mâna lui nici dracu nu desface;
Sau
Ce nu poate dracu' poate omul săracu'.

I

Un drac disperat peste măsură se cunoaște prin aceea că I se plesnesc, de-a dreptul caraghios, coarnele și cad pe lângă țeasta seacă a idoma unor urechi de câine fără pedigri.

Așa stăteau săracii Rascal și Tippler atârând ca două rufe pe balustrada scării ce duce la etaj. Unul din ei, pentru că deveniseră identici, mai agita ușor vârful cozii în ritmul unui cântec de jale.

- Ți-am spus că nu trebuia să venim aici....
- Prea târziu...
- Ți-am spus că nu trebuia să venim aici.....
- Termină !
- Ți-am spus că nu trebuia să venim aici...

Și cel ce legăna alene vârful cozii îi arse celui ce se tot văicărea un sut în cur, făcându-l să se prevale tăcut pe podea.

- Mai
- Avem o singură încercare, se- nbărbătează cel rămas pe balustradă.
- Du-te Domnului ! ripostează șuierând cel de jos.

II

După ce se despărții de Mirela, Tovarășul Ionescu rămase multă vreme pe scară. A stat așa ore-ntregi cu gândul dus undeva departe, apoi, fără a ține cont de oră,

cu o energie suspectă, s-a ridicat și s-a oprit exact în ușa doamnei Popescu. A ciocănit încet dar insistent până când aceasta a trebuit să deschidă.

- Scuzați-mă ! Aș vrea să fac un lucru pe care trebuia să îl fac demult. Au venit să vă spun că soțul dumneavoastră a fost un om cu totul deosebit, iar eu l-am admirat din totdeauna cu toate că, după circumstanțe ar fi trebuit să-l urăsc. Era un inamic, un explorator, așa cum partidul ne-a învățat. În vremea în care dumneavoastră vă plimbați la Paris fără grijă zilei de mâine eu munceam din zori până-n seară neavând ce mânca zile-ntregi. Eu făceam banii pe care-i cheltuiați dumneavoastră. Era normal să vă urăsc, nu-i așa ? L-am urmărit pe omul Popescu în închisoare până când a murit. La el am auzit întâia oară despre frumusețea umană: " Urmăriți un pictor " spunea " într-o lună, o zi, un an îți face un portret formidabil, dar un om ? " Întrebarea asta m-a obsedat. Nu știu cât timp îți trebuie ca să faci un om formidabil, dar am văzut cât timp îți ia să-l distrugi. Pe Foriș l-am ridicat de acasă, l-am dus pe o stradă pustie din București și i-am zdrobit țeasta cu o bară de fier. Apoi l-am omorât și mama. A murit înecat în Criș. In numele Legii Poporului, doamnă. Aceași Lege a poporului mă obliga să-mi schimb domiciliul numai cu aprobarea forurilor administrative mai mult și să anunț miliția dacă stau undeva mai mult de o zi. Cum a putut soțul dumneavoastră să vadă frumusețe umană în toată căcănăria asta ? Cum ? Îl invidiez sincer, doamnă. A rămas vertical și a murit fascinat de frumusețea umană în condițiile în care a fost forțat să spele podeaua celulei cu o zdreanță ținută-ntre dinți în vreme ce torționarul îl călărea. Noaptea era trezit din somn cu lovituri în tălpi era silit să bea o fiertură în care pluteau propriile lui excremente. Era bătut să-și divulge prietenii, iar el vorbea despre Kant. Era torturat să povestească modul în care și-a trădat țara iar el scria despre Italia în Renaștere era amenințat cu moartea ca să își vândă crezul, iar el se spovedea recitând din Baudelaire. Și-a umilit torționarii care n-au înțeles în ce palat au intrat ei au cizmele noroite pentru că orizontul lor ere prea îngust. În vremurile acele eu mai visam la Țara Fericirii, o țară în care toți egali și liberi învățam despre Kant, renaștere și Baudelaire. Dumneavoastră vă plângeți averea furată ? Case, moșii, bani ? Dar visele mele erau o avere ? Mi le-au furat ! Și tinerețea mea nu a fost o avere ? Mi-au furat-o și pe aceea doamnă. În fața comuniștilor suntem chit. Cu toate acestea vă rog să mă iertați. Vă rog să mă iertați pentru tot ceea ce credeți dumneavoastră că am greșit.

Apoi, cu zece ani mai bătrân tovarășul Ionescu se-ntoarce-ncet și se îndepărtează vorbind pentru sine:

- Ceea ce nu pot înțelege este sensul în care lumea se-ndreaptă, ținta ei. A fost înlocuită o lume bazată pe exploatare cu una bazată pe teamă și teroare. Pe asta cu ce o mai înlocuim, oameni buni ? Asta nu înțeleg.
Se așeză pe scară scrie un bilețel scurt, scurt de tot pe care îl aruncă sub ușa Mirelei apoi se îndreaptă către baia comună de la parter.

III

La baia comună, nimeni nu punea hârtie igienică niciodată. În noaptea aceea totuși, două suluri noi de hârtie pufoasă tronau pe fereastră. Cele două suluri erau Rascal și Tippler care-ncercau în felul acesta o sinucidere mai puțin dureroasă decât ceea ce urmau să pățească.

- Avem totuși un recurs de făcut. E o șansă.
- Cui vrei să dai tu casa ? Ai ? Pentru ce ? Vrei tu să faci o faptă bună înainte de a crăpa ?
- Totuși, poate că.....
Și în clipa aceea, în hol se petrecu un lucru, promițător, oarecum , pentru ei: Georgescu îl lovea brusca și-l certa pe doctorul care îl vizitase în ultimul timp. Nu prea se auzea ce îi spunea dar două cuvinte dragi satanelor se deslușiră spre deplina lor mulțumire....." bani mei " ! Asta-I spunea doctorului, domnul Georgescu și cele două suluri de hârtie se topiră -n văzduh, chiar de sub nasul bietei madam Vintilă care cu pretextul că merge la baie trăgea cu urechea la cearta din hol.

IV

Zorii mijeau. Mirela sării speriată din somn. Cineva trântise puternic ușa de la intrare în vilă. Da se crăpa de ziuă. Merse să-și deschidă fereastra și înlemni. Christian adormise sub geamul ei. Zâmbi încurcată, apoi fluieră deșteptarea. Băiatul se trezi ușor rușinat.

- Ce faci acolo, trubadur nebun ?
- Dorm, răspunde el sec.
- Și visezi ?
- Nu eu visez numai treaz.
- Iar mi te dai rotund ? Hei ! Eu sunt una din fetele cărora tu le faci capul mare pe internet. Nu-I așa că le spui aceleași versuri la toate. Aceleași pe care mi le-ai spus și mie pe scară. Excrocule ! Eu chiar începusem să te iubesc.
- Dar eu sunt Poetul ! Rolul meu este acela de a sădi dragostea în sufletele voastre.
- Și de-a culege roadele mai apoi !
- Roadele voi ar trebui să le culegeți.
- Nu te prea înțeleg.
- Lasă-ți sufletul liber Mirela, iubește ! Iubește nelimitat și necondiționat, apoi vei înțelege.

- Înlăcărat trubadurul își luă chitara încercând s-o facă să cânte. Dar primele acorduri treziră vecinii.
- Aruncă-i cu ceva în cap, ordonă doamna administrator, care nu prea dormise de griji.

Buimac domnul inginer se repede spre geam cu un papuc în mână, dar se împiedică și în momentul în care vrea să se sprijine de masă cade cu ochii pe telegrama pe care doamna și stăpâna sa avea de gând să i-o dea abia în ziua aceea. Citește și începe să urle:

- Doamne, a murit mama, a murit mama !
- Potolește-te dragă.
- N-am văzut-o demult, am abandonat-o în casa ei mizeră de la țară, nu mai știam nimic de ea. Măcar puțină dragoste să-i fi dat, dacă altceva nu puteam.
- Dacă vrei să urli, urlă pe hol ! și hotărâtă doamna administrator deschise ușa invitându-l afară.
- Am abandonat-o ca un nemernic !

În momentul acela un urlet îngrozitor zguduie casa. Madam Vintilă iese catapultată din baia comună urlând.

- S-a sinucis Ionescu, doamne cât e de mort !

Apoi o liniște de mormânt înlocuiește vacarmul. Toți sunt pe hol, buimaci și neîncrezători. Tovarășa Ionescu, încordată la maxim coboară scara îndreptându-se către baie ca o leoaică spre pradă.

- Cum și-a permis ? scrâșnește printre dinți pentru sine.
- A fost un tip moral, n-a mai putut suporta, conchide domnul profesor care înțelegea mai mult decât ceilalți.

Madam Vintilă, cu o figură suspect de pioasă, uitând, a nu știu câta oară de ținuta ei indecentă, ieși cu o lumânare în hol. Părea o veritabilă madam Koprof fără fes.

În momentul acela, domnul doctor intră din nou în imobil ținând în mâini o geantă uriașă. Se oprește speriat de prezența neșteptată a celorlalți locatari.

- Ia stai așa ! Ordonă doamna Koprof aruncând lumânarea. Ce-ai în geantă ? Și fără să aștepte începe o luptă aprigă cu doctorul pentru geantă. Deși trântită la pământ zgrițuroaica reușește să deschidă fermoarul și pachete de bani se prăvălesc pe podea.

- Banii mei ! urlă turbat Georgescu repezindu-se să-I culeagă.
- Banii noștrii ! urlă madam Vintilă așezându-și fundul uriaș peste bani.

Georgescu dând dovadă de o forță nemaiîntâlnită la un simplu om de afaceri o ridică de jos și o aruncă aiurea.

Turbată zgrițuroaica se repede în calea lui, iese de acolo cu o geantă la fel de mare ca prima, dă cu ea de podea și podeaua se umple de sânge.

- E sângele nostru ! urlă grășana înfuriată. De aia s-a mutat el aici, a oprit sângele pentru el și îl vinde pe bani frumoși. E sângele nostru sunt banii

noștrii oameni buni. Iar oamenii buni ca mișcați de pistolul de start se repeziră s-adune ceea ce gândeau că-i a lor.

De sus de la etaj Mirela privește uimită. Ține în mâini un petec de hârtie pe care scrie ceva. Din ușa vilei o privește cu ochii umezi Poetul.

- Oameni buni, oameni buni ! strigă fata, domnul Ionescu mi-a lăsat un bilet. Oamenii buni se opresc o clipă din lupta lor dreaptă și privesc drept spre fată.

- " Comunismul ", începe ea să citească, " este visul cel mai frumos pe care lumea a putut să-l viseze. Încercați-l la furnici, la albine, poate al șobolani, pentru că omul este ridicol ca ..... " Și pentru că în bilet era puncte, puncte neștiind ce să facă își îndreptă ochii spre Christian.

- Ridicol, ca o pasăre alergând conchide ea aducându-și aminte.

Dar până să termine ea, la parter lupta pentru bani se relua cu o furie înzecită.

Uitată de lumea cu această nouă preocupare, lumânarea fostului prin secretar de partid Ionescu își făcea datoria.

Flăcările cuprinseseră casa. Rascal și Tippler s-au înviorat dintr-o dată. Ei, numai ei le-au recunoscut. Erau flăcările pe care Întunecimea Sa le-a stins de sub cazan după Hiroșima și Nagasachi, erau flăcările Iadului care se mutau pe pământ.

Un fum negru încecăcios a prins a se înălța către cer. Din el o singură șuviță albă se înălța dansând ușor ca un suflet de porumbel.

Dacă cineva ar fi privit atent această șuviță ar fi văzut că are forma unei arătări ciudate: o arătare cu față modiglianică cu părul vâlvoi, cu haină ponosită de buret și bine-nțeleș blugi. Arătarea mai avea și chitară așa ca cine o asculta putea să o audă cântând:

Frumoase doamne eu nici n-am existat
Așa cum scrie prin diferite ziare.
Pe mine lumea numai m-a visat
Întru-un sublim moment de relaxare.

Și, ca atare, ce poate face-un vis
În fața unei lumi dezlănțuite ?
Am așteptat, am suferit și-am scris
O serie de pagini necitite.

DEDICAȚIE

Prietenilor mei Mihaela Șerbanescu și Ion Ștefan Lupescu pentru că îmi lipsesc.

Tuturor celor care cred că prietenia ori dragostea mai înseamnă ceva.

Daniel Ernestina